

► La intifada del Nil

Roda el món // Pàgina 18

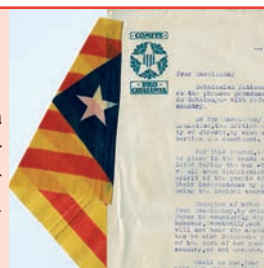
Les protestes massives i la brutal repressió viscudes les darreres setmanes a Egipte són l'exemple més recent d'una onada de lluites que amenacen aquest important aliat d'Occident.

► Judici a l'abús urbanístic

Què es cou // Pàgina 22

El Judici Popular Contra la Violència Urbanística de Manresa crearà precedent en la difusió dels conflictes socials. Es tracta d'una iniciativa original per crear espais de reflexió i d'anàlisi.

► Cent anys de l'estelada

Expressions // Pàgina 24

La bandera i símbol de combat de l'independentisme català compleix 100 anys enguany. Una comissió formada per personalitats de la cultura catalana ha preparat un any d'activitats.

directa

setmanari de comunicació

núm. 90 // 23 d'abril de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

La Plataforma en Defensa de l'Ebre es planta per aturar el transvasament

» Així està el pati // Pàgina 9

MANIFESTACIÓ EL 18 DE MAIG CONTRA LA 'TRAÏCIÓ' DEL TRIPARTIT I ZAPATERO

La Plataforma en Defensa de l'Ebre ha fet una crida a la mobilització ciutadana per impedir que es materialitzi l'acord entre el govern de

Zapatero i la Generalitat que preveu interconnectar les aigües de l'Ebre i la xarxa del Ter i del Llobregat. El seu portaveu, Manolo Tomàs, ha manifestat

que es tracta d'una "traïció del tripartit". Els musclaires i mariscadors, els regants i agricultors, els estudiants i la població de tota la ribera i del delta del

riu ja s'ha començat a mobilitzar. Susanna Abella, de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, Rafel Vidiella, del sector de l'arròs d'Unió de Pagesos, i Ramon Carles

Gilbert, musclaire de l'Aldea, ens donen les seves raons per a oposar-se a una mesura que desencadenaria una progressiva salinització del Delta.

» Així està el pati // Pàgina 11

Acció dels ecologistes en defensa de l'alzinar del Tibidabo

» Així està el pati // Pàgina 13

La lluita pels dos dies surt de l'atzucac però encara no s'ha acabat

» De dalt a baix // Pàgines 3-5

L'ús social del català s'encalla al comerç i en l'àmbit laboral

Editorial

Transvasament i 'la Caixa'

Carne Chacón va visitar fa un mes i mig la ciutat de Tortosa per participar al míting central de campanya del PSC a les Terres de l'Ebre. Durant la seva intervenció, davant d'un auditori ple de tortosins i tortosines, va asseverar amb contundència que la millor garantia per impedir qualsevol possibilitat de transvasament del riu Ebre era votar el PSC. Segons Chacón, una victòria àmplia de Montilla havia de barrar –per molt hipotètica que fos– la interconnexió de xarxes amb Barcelona, València o Múrcia. Només sis setmanes després ja en veiem els resultats. Ha estat Montilla qui ha signat el pacte per materialitzar el transvasament amb Zapatero. Aquell document antitransvasista que van signar Carod, Saura i Maragall ara fa tres anys ara és lletra morta. Els màxims dirigents d'Iniciativa han dit a la militància de l'Ebre –al més pur estil estalinista– que si no els agrada la seva política marxín del partit. ERC amaga el cap sota l'ala com un estruç. No s'atreveixen a donar la cara, estan lligats a la poltrona. Els alts executius d'Agbar i La Caixa han estat els que, des de l'anonimat, s'han reunit amb la cúpula del govern català per gestar una canonada d'interconnexió valorada en 180 milions d'euros i que permetrà un increment d'explotació que no lliga amb la pretesa nova cultura de l'aigua. Aquí és on s'hauria d'apretar. Ricard Fornesa, expresident de La Caixa, va fer marxa enrere en la seva pretensió de participar al banc del petroli iraquí en el moment que es va iniciar una campanya de boicot a l'entitat financera. És hora d'abandonar La Caixa des de les Terres de l'Ebre. Serà la via més ràpida per aturar el transvasament.

Pensem, doncs existim

Les persones

✉ Roger Palà
/directa@setmanaridirecta.info/

Sovint, a la DIRECTA –i penso que, en general, a tots els moviments socials– sorgeix el debat sobre les persones. A nosaltres ens passa, de forma bastant recurrent, amb la qüestió de les signatures. Us deu haver fixat que, en el cas d'algunes corresponalsies, sovint els articles apareixen signats de forma genèrica (per exemple, 'Directa Gràcia', en el cas que existís una corresponalia a Gràcia, cosa que fa temps que estic exigint). L'argument que empren els defensors d'aquesta mena de signatures és que el treball que duen a terme és col·lectiu i, per tant, la signatura ha de ser col·lectiva (encara que l'article sigui obra d'una única persona).

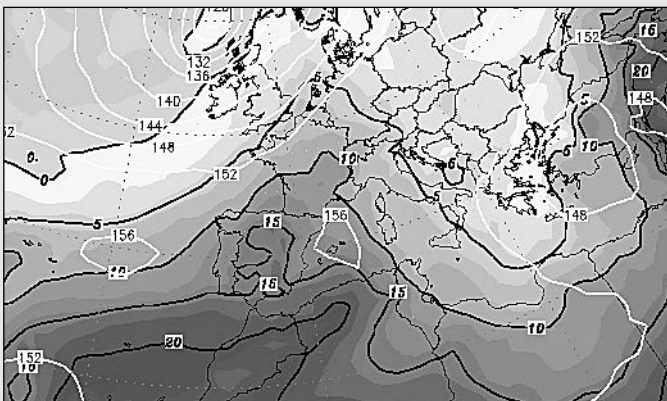
La fòbia als noms propis és una constant en la història dels

moviments socials catalans. El motiu que esgrimeixen els partidaris del *no-nom* és que així no es cau en personalismes ni dirigismes de cap mena i en surt enfortit el treball comú. Suposo que és lògic, perquè la història ens ha ensenyat que, en aquest país, amb això dels lideratges sempre ens van maldades (se n'han escrit llibres, sobre les traïcions dels líders... llegiu-los). El que passa és que, lamentablement, aquests arguments no són certs. Perquè als moviments socials assemblearis sempre hi ha dinàmiques dirigistes en menor o major mesura, moltes vegades involuntàries i d'altres plenament conscients. I alguns cops, fins i tot, aquestes dinàmiques dirigistes són encara més fortes que en projectes no assemblearis.

Jo sóc un partidari de l'assemblea com a teoria i com a pràcti-

ca. De fet això de la DIRECTA és una olimpiada setmanal de l'assemblearisme. Però també sóc partidari de la responsabilitat. I em sembla que, sovint, sota la decisió d'ocultar el nom s'hi amaga el desig d'eludir responsabilitats o, si més no, de difuminar-les. Per això crec que té molta més credibilitat un producte periodístic signat amb un nom i un cognom que no pas un article signat de forma genèrica.

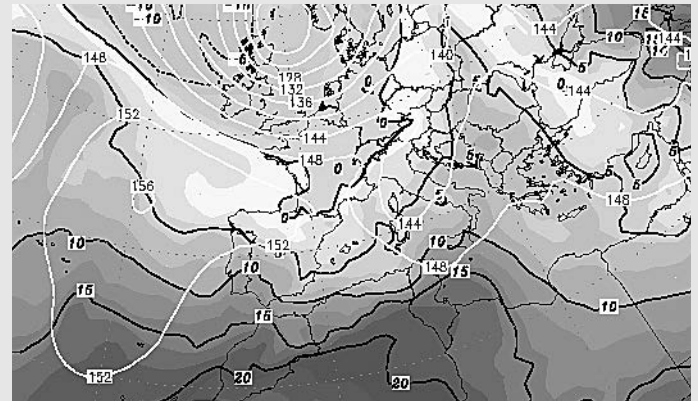
Una cosa, però, és la credibilitat i una altra de ben diferent és que el que s'explica en un producte periodístic sigui cert. La veritat no la determina la signatura: hi ha articles signats amb nom i cognoms que són calúmnies i articles anònims que són perles de la investigació. El problema, però, és que això del periodisme no només va de dir la veritat: es tracta, també, que ho sembli. ☺

Una bombolla d'aire càlid ens portarà temperatures caloroses durant el cap de setmana

AMBIENT PRIMAVERAL

Després de la setmana de pluges que han deixat més de 100 litres a la majoria de comarques pirinenques, torna l'ambient suau i el cel plenament assolellat. Durant el cap de setmana els termòmetres s'enfilaran i al migdia ja començarem a recordar una mica l'estiu. El dilluns entrarà un nou front des de l'Atlàntic, amb ruixats al nord durant la tarda i una baixada de les temperatures.

El dilluns tornaran a baixar els termòmetres, amb alguns ruixats i tempestes al nord

Com s'ha fet?

Aquesta setmana el tancament és senzillament impressionant. L'absència del coordinador de la secció d'Així està el pati –de baixa per un accident en bicicleta– ha obligat la resta del grup a esforçar-se encara més per cobrir la informació setmanal.

La festa dels dos anys del setmanari va ser un èxit. I no ho diem nosaltres, ho diu la gent que s'hi va apropar i que s'ho va passar d'allò més bé. Cal dir que a la festa no només hi va anar gent de Barcelona, sinó que va comptar amb una bona representació d'alguns dels indrets on arriben aquestes pàgines.

Aquesta setmana el setmanari sortirà al carrer aprofitant les diferents fires de Sant Jordi. I ho farà, a més, presentant un llibre, *La Indirecta*, un recull d'algunes de les entrevistes que hem publicat a la contraportada del setmanari durant aquests dos anys.

Qui som

REDACCIÓ: De dalt a baix: Lluç Salellas • Impressions: Laia Alsina • Així està el pati: Jesús Rodríguez i Pau Cortina • Roda el món: Guillem Sánchez • Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló • Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella • Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra • La graella: Xavi Camós • La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA: Albert García i Berta Alarcó
IL·LUSTRACIÓ: Jordi Borràs
COMPAGINACIÓ: Roger Costa
CORRECCIÓ: Col·lectiu de correcció i edició A les vuit a casa!
PUBLICITAT: Tània Miró
DISTRIBUCIÓ: Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS i ADMINISTRACIÓ: Jesús Hita

Corresponalsies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

El racó il·lustrat

Quechua

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustraciadirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 22

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- **Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- **No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» La Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) organitzarà la setena edició dels Premis Joan Coromines a l'Avenç d'Esplugues de Llobregat el 26 d'abril. En aquesta nova entrega dels premis d'aquesta associació que té com a objectiu principal la defensa de la llengua catalana, les premiades han estat Isabel-Clara Simó (per la seva trajectòria personal), l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (per la seva trajectòria com a entitat), la cervesera Moritz (per la seva evolució com a empresa), Artur Blasco (com a reconeixement per la seva recerca del nostre patrimoni cultural) i, finalment, Televisió d'Esplugues (com a millor iniciativa local)_

LLENGUA // L'ÀMBIT DOMÈSTIC ÉS EL QUE GAUDEIX DE MÉS BONA SALUT EN L'ÚS DEL CATALÀ

L'ús social del català s'encalla

La majoria d'estudis mostren que en els àmbits comercials, laborals o de relacions socials el català té una presència reduïda

Coincidint amb el 23 i el 25 d'abril, aquest reportatge vol exposar dades simples, algunes d'elles ja conegudes, sobre la presència de la llengua catalana en la nostra societat. Així mateix, el reportatge està enfoccat també a descobrir la situació que viu el català en el món de l'ensenyament.

☞ **Lluc Salellas**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El català no avança al carrer. Aquesta és una de les conclusions que es poden treure de la gran majoria d'estudis fets durant els darrers anys sobre l'ús social de la llengua catalana. Així, mentre les administracions públiques —a excepció d'algunes espanyoles— han complert, en bona part, un paper de normalització lingüís-

Xavier Blasco Piñol

comercials. Un altre exemple són els llibres —segons un estudi publicat la setmana passada, només un 20 per cent dels llibres que es compren són escrits en català— o el fet que, tot i que hi ha moltes pàgines web en català, la majoria de catalans visitin moltes més pàgines en llengua castellana que no pas en català.

► **Situació als Països Catalans**

D'altra banda, si ens fixem en les dades que ofereix la Secretaria General de Política Lingüística sobre quin és el coneixement real de la llengua arreu dels Països Catalans, aquestes mostren que la situació descrita anteriorment a Catalunya és fins i tot envejable en comparació a la resta de territoris. Si ens fixem en la part més negativa, ens adonem que, en general, hi ha percentatges força baixos de persones que saben escriure el català: a la Catalunya Nord és d'un 10 per cent, un 13 a l'Alguer o poc més del 25 per cent al País Valencià. A la part alta de la forquilla hi ha —com en la majoria d'estadístiques lingüístiques— Catalunya (62,3 per cent), les Illes (46,9 per cent) i Andorra (61,1 per cent). D'altra banda, pel que fa a les persones que asseguruen saber parlar català, les xifres també són molt dispars segons el territori i van des del 37 per cent a la Catalunya Nord a més del 84 per cent al Principat o al quasi 89 per cent de percentatge de la Franja d'Aragó. ①

Un 24 per cent utilitza el català amb les seves amistats

tica, com es pot comprovar amb els avenços comparatius o amb el fet que dins les llars el català manté una presència semblant o fins i tot millor que en èpoques anteriors, al carrer la situació és diferent. Un exemple és el darrer

estudi fet públic per la Secretaria de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya. Aquest treball mostra que mentre la majoria de catalans (quasi un 52 per cent) consideren el català la seva llengua pròpia i prop d'un 45 per cent el parlen diàriament a casa, el percentatge de catalans que l'utilitzen amb les seves amistats baixa fins al 24 per cent. Aquest tipus de regressió es repeteix en altres àmbits de les relacions socials com les converses dins l'àmbit laboral o a l'hora d'anar a comprar. En canvi,

les converses a les entitats bancàries es troben en una situació ben diferent: ja que el català hi té una presència més elevada que en l'àmbit familiar.

► **Les empreses, poc favorables**

Més enllà del comportament personal, la situació del català a la societat també pateix una paràlisi en els sectors empresarials. Així, tant els estudis que han fet associacions i entitats com els de la pròpia Generalitat mostren que són poques les companyies que

aposten per tenir una política clara de potenciació de la llengua catalana. Alguns exemples són les dades dels estudis de la Plataforma per la Llengua, on es mostra que, per exemple, només un 26 per cent dels telèfons mòbils tenen el menú en llengua catalana o que més de la meitat d'aparells no compta amb la grafia pròpia de l'alfabet català. Altres exemples són els centenars de denúncies i queixes fetes durant el 2007 per moltes usuàries sobre el tracte lingüístic que han rebut a bars, restaurants o grans centres

LLENGUA // ELS ACTES ES CENTRARAN EN UNA FORTA DEFENSA DE L'UNITAT DEL CATALÀ

El tancament de la Carrasqueta trasllada el 25 d'abril a Alacant

☞ **Feliu Font**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un dels últims episodis d'atac a la llengua catalana que ha viscut el País Valencià durant els últims temps, el tancament del repetidor de la Carrasqueta que oferia el senyal de TV3 a algunes comarques del sud del país, ha provocat que la tradicional manifestació per la diada del 25 d'abril d'aquest any es traslladi de València a Alacant. D'aquesta manera, els organitzadors dels actes reivindicatius del dissabte 26 d'abril —amb els quals també es

vol commemorar la pèrdua del Regne de València en mans de les tropes de Felip V l'any 1707— volen mostrar una imatge contundent i forta de defensa de la unitat de la llengua catalana en un territori on les administracions territorials han maltractat especialment el català durant els últims anys. Pel que fa als aspectes més específics dels actes, la manifestació començarà a les sis de la tarda a les escales de l'IES Jorge Juan i transcorrerà per diferents carrers de la ciutat alacantina. Després, a partir de les nou del vespre, hi haurà un concert amb la presència de grups

com Antònia Font, Betagarri o La Troba Kung-Fú a l'aparcament de la platja del Postiguet. Una de les curiositats de la jornada, a més dels múltiples autobusos que s'organitzen des de diversos punts dels Països Catalans, serà el tren Jaume I, organitzat per la Federació Lluï, que sortirà de Barcelona-Sants a les deu del matí de dissabte i arribarà a Alacant fent parada a les principals estacions del país.

D'altra banda, el divendres 25 d'abril també s'han organitzat altres actes arreu del País Valencià per recordar la derrota de les tropes austriacistes. D'entre les diferents

activitats destaquen —per exemple— les organitzades per l'esquerra independentista a València, on el 24 d'abril es farà una cercavila des de la facultat d'història de la Universitat de València i l'endemà hi haurà una manifestació amb el lema *Els Països Catalans decidim independència*.

► **A Barcelona també**

El dia de Sant Jordi la recent constituïda Esquerra Independentista del Barcelonès (EIB) farà el seu primer acte públic sota el mateix lema. La coordinadora, que agrupa organitzacions juvenils (CAJEI i Maulets),

estudiantils (el SEPC), antirepressives (Alerta Solidària), polítiques (Endavant) i casals independentistes (La Torna de Gràcia i el Jaume Compte de Sants), es presenta a la societat amb una manifestació que sortirà a dos quarts de set la tarda de la plaça Universitat. La marxa s'acabarà una hora més tard a la plaça del Rei, on es farà un acte polític. L'Esquerra Independentista del Barcelonès vol conduir de forma unitària i coordinada els actes i campanyes que es vulguin desenvolupar conjuntament des de l'espai independentista i revolucionari d'aquesta comarca. ②

» La Generalitat de Catalunya especifica en els seus documents que “el sistema educatiu català és de conjunció lingüística. Aquest sistema comporta la no separació d'alumnes per raó de la seva llengua familiar. Així, tots els nois i noies són escolaritzats en català, llengua en la qual es fa la major part de l'ensenyament. El català és la llengua vehicular en totes les matèries, excepte en l'ensenyament en castellà i dels altres idiomes previstos en el currículum”. Clar i català. Aquest plantejament es fonamenta en la llei de normalització lingüística de l'any 1983 i, en especial, en els articles del 20 al 24 de la Llei 1 de 1998_

LLENGUA // LA LLEI DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA NO ES COMPLEIX ALS INSTITUTS CATALANS

Una llei de segona?

☞ Irene Sala i Lluç Salellas
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Ningú no dubta que si algú incompleix flagrantment el codi de circulació li caurà tot el pes de la llei a sobre. En el cas de la normalització lingüística, en canvi, la flexibilitat és el pa de cada dia. Segons el text de la llei, la llengua vehicular de l'ensenyament públic ha de ser el català i això –per poc que s'aprofundeixi– es veu que no és així ni de bon tros. Sense anar més lluny, a l'IES Ernest Lluch de Barcelona la normativa s'incompleix d'una manera innegable. Tot i que els professors tinguin l'obligació de dominar la llengua catalana –els alumnes, per suposat, també–, la Conselleria enviï inspectors i els directors tinguin un compromís amb la societat per tal de fer complir la llei, molts instituts, especialment de l'àrea metropolitana de Barcelona, estan mancats de català. En el cas de l'IES Ernest Lluch, alguns professors –per exemple els de filosofia i

A l'IES Ernest Lluch de Barcelona la normativa s'incompleix d'una manera innegable

anglès de batxillerat– fan les classes de forma rutinària en castellà. Però no només això, sinó que els documents que es donen als nois i noies sovint tampoc són en català. El més curiós, però, és el fet que els mateixos professors canviïn de llengua quan els alumnes del CAP o els inspectors acudeixen a les classes. Per la seva banda, la directora del centre assegura que no té constància que es facin classes en castellà i que es refia del fet que els inspectors mai li hagin indicat res en aquest sentit. Els professors dels centres i els estudiants entrevis-

Aula d'estudis a l'edifici central de la UB

Berta Alarcó

tats assegurin, però, que la realitat és que el castellà és una llengua vehicular en algunes classes.

Aquesta situació lingüística s'estén en molts instituts, segons les denúncies fetes per diversos docents a les entitats en defensa de la llengua. De fet, fins i tot algun responsable polític –com per exemple Bernat Joan, secretari de Política Lingüística de la Generalitat– reconeix que la llei

Els professors i els estudiants diuen que el castellà és la llengua vehicular en algunes classes

s'incompleix, tot i que s'escuda en l'incompliment d'altres lleis: “Sí, en alguns casos es deixa dins un calaix aquesta normativa, però no és l'única”.

► Una normativa polèmica amb fonaments pedagògics
Quan Felip V va aprovar el Decret de Nova Planta que imposava l'ús de la llengua castellana en qualsevol comunica-

“El català, llengua comuna”

La Plataforma per la Llengua, juntament amb 22 associacions de persones immigrades, aprofiten un any més la celebració de la Diada de Sant Jordi per organitzar l'acte titulat *El català, llengua comuna*. Aquesta jornada lúdica i festiva es durà a terme al Moll de les Drassanes de Barcelona i té com a objectiu reivindicar la diversitat lingüística existent a Catalunya i reclamar que el català sigui veritablement la llengua comuna entre totes les catalanes. A l'edició d'enguany cal destacar el fet que la guanyadora del Premi Ramon Llull de les lletres cata-

lanes, Najat El Hachmi, hagi prologat el manifest conjunt. També cal remarcar l'actuació, entre molts d'altres, de Miquel Gil i l'Orquestra Àrab de Barcelona a partir de les set de la tarda. A la introducció del manifest El Hachmi descriu la importància vital de les llengües per les persones i també per comprendre “la naturalesa real d'un país”. En aquest sentit l'escriptora catalana conclou: “Et parlo en aquesta llengua perquè et reconec com a proper i no t'exclo, jo et parlo en la teva llengua perquè vull formar part d'aquest tot”.

En el manifest redactat expressament per aquest acte –i que compta amb el suport d'associacions com Els Altres Andalusos, Veu Pròpia, la Comunitat Palestina de Catalunya o Cornellà Sense Fronteres, entre molts altres– es reclama que les administracions dediquin més esforços per aconseguir vertebrar el català com a eina d'inclusió social i per eliminar la segregació de l'alumnat a les escoles segons els seu origen. La síntesi del manifest és aquella frase tan coneguda de “volem viure plenament en català”.

ció pública i institucional a Catalunya, l'any 1716, la mainada encara estava molt lluny d'assolir els drets d'anar a escola. 267 anys després, i havent viscut l'experiment de la Segona República i la repressió franquista, la Generalitat de Catalunya va aprovar una de les lleis que ha marcat més l'autonomia catalana contemporània, l'obligatorietat que el català sigui la llengua vehicular en l'ensenyament públic primari i secundari a Catalunya, l'anomenat model d'immersió lingüística. Des d'aquell moment fins a l'actualitat, però, aquesta legislació –que ha tingut un important suport social i reconeixements pedagògics a nivell internacional, com els de l'UNESCO– ha generat controvèrsies puntuals que, des d'al-

Les protestes davant de la normativa lingüística sempre han tingut un seguiment baix

guns mitjans i partits de caire espanyolista, s'han amplificat considerablement. Tanmateix, la realitat és ben diferent de les queixes plantejades. D'una banda, les protestes davant de la normativa lingüística sempre han tingut un seguiment baix. De l'altra, diversos agents del món de la pedagogia i d'altres lligats al catalanisme polític i cultural –com Òmnium Cultural, el CIE-MEN, o la Plataforma per la Llengua– fa temps que denuncien que la Generalitat no garanteix el compliment íntegre de la llei. Aquests mateixos actors socials asseguren –i la majoria de dades de la Generalitat així ho confirmen– que són molt poques les famílies que es queixen de forma directa pel model d'ensenyament públic en català. ☛

Publicitat

¿QUIEN ESTA DETRÁS DE DIAGONAL?
¡MILES DE SUSCRIPTORES!

Sin publicidad de grandes empresas, sin grupos políticos o económicos detrás... No depender del poder es la única forma de poder cuestionarlo. Las suscripciones hacen posible DIAGONAL... ¡SUSCRÍBETE!

WWW.DIAGONALPERIODICO.NET

» Coincidint amb la diada de Sant Jordi, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) de la facultat del Raval de la Universitat de Barcelona presenta una campanya per la llengua catalana. Així, abans del dinar popular i d'una actuació musical, els membres del SEPC presentaran els actes i les accions que desenvoluparan per "aconseguir l'augment de l'ús social del català a les aules". Aquesta iniciativa també s'està desenvolupant a d'altres universitats, especialment durant els últims temps. Fa dos anys, a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, va néixer la Plataforma Universitària pel Català (PUC), que té com a objectiu —precisament— assegurar el dret dels universitaris d'estudiar en llengua catalana_

ENTREVISTA // TERESA CASALS, MEMBRE DE LA PLATAFORMA PER LA LLENGUA

“El català acaba essent com el llatí, poc útil als ulls dels alumnes”

La Teresa Casals és una històrica defensora de l'ús social de la llengua. Des dels inicis de la transició va començar a participar en l'organització dels programes de reciclatge del professorat, especialment en l'àmbit del català. Coneix molt profundament la situació del català a l'ensenyament i és una veu experimentada en el camp de les propostes i les anàlisis. És un clar exemple de militant per la llengua catalana.

☞ Lluç Salellas

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quina és la situació real del català als centres d'ensenyament del Principat?

A primària la situació encara s'aguanta, però a secundària —especialment a l'àrea metropolitana de Barcelona— hi ha un autèntic desert. El problema greu rau en el fet que els nois i noies no el parlen. El saben, però no el parlen, ja que nosaltres no fem possible una situació comunicativa en català als centres i a la societat en general. D'aquesta manera, si el castellà és l'única llengua de relació, el noi o noia tindrà el català com una simple matèria de l'escola. De fet, en molts instituts el català només és present a les classes de llengua i literatura catalanes i, a vegades, ni això. El català acaba essent com el llatí, una llengua que els alumnes no veuen útil per les seves situacions comunicatives.

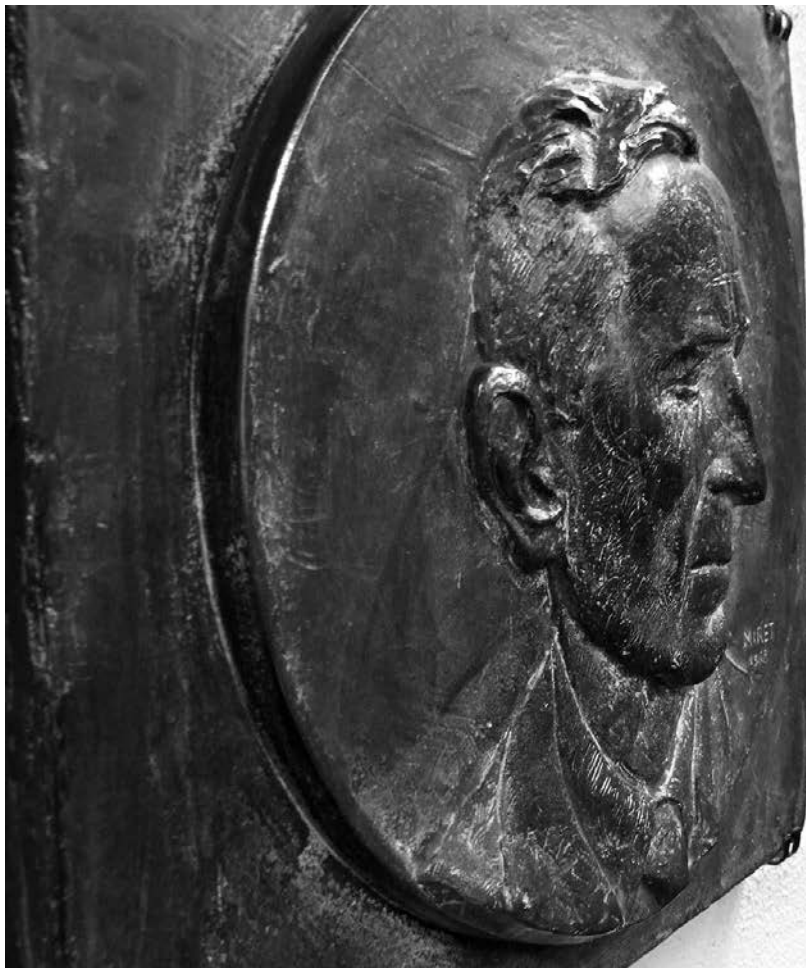
“En molts instituts el català només és present a les classes de llengua i literatura catalanes”

Quines són les causes d'aquesta conjuntura?

L'ús social de la llengua s'ha perdut a molts indrets i també als centres d'ensenyament perquè no l'hem sabut potenciar prou. I ara hem arribat a situacions greus com, per exemple, que hi hagi centres on ni tan sols es dirigeixen als pares i mares i als alumnes en català.

N'hi ha que diuen que a Catalunya no aprenen castellà?

Sobre el mite que un nen català n'aprenent no té coneixements de

Albert García

llengua castellana —insinuat fins i tot per algun conseller de la Generalitat—, les dades extretes d'estudis de la pròpia administració a primària i a secundària mostren que és fals. El nivell és molt semblant al que tenen els alumnes de la resta de l'Estat. El problema és que els alumnes cada vegada saben menys coses, no pas que sàpiguen menys castellà que, per exemple, a Madrid. A més, cal recordar els avantatges del sistema d'immersió lingüística pensat al Principat que permet que siguem bilingües, un fet que ens facilita l'aprenentatge d'altres llengües. El que ens ha de preocupar és que segons els informes internacionals —com el PISA— el nivell de comprensió lectora del nostre alumnat està empitjorant i estem per darrere de tots els països industrialment més avançats. I això es deu, en gran part, a la manca de finançament i de competències, en definitiva, al fet que Catalunya no sigui un país independent.

Aquí també ens haurem equivocat en alguna cosa, no?

I tant. Un altre problema que tenim és que estem fent una escola del segle XIX amb horaris del segle XXI. Abans, just als inicis de la democràcia, hi havia discussió

pedagògica. S'ha de tornar al debat pedagògic perquè hem de fer front a reptes extraordinaris com el baix nivell dels estudiants o els fluxos migratoris, que hem de saber convertir en oportunitats. Quan vam fer l'escola catalana, els mestres van haver de fer renovació pedagògica i reciclatge i això va ser extremadament positiu.

El català és una llengua petita que si no s'aprèn a l'escola ja no s'aprèn

Ciutadans o el PP no n'opinen el mateix?

Pel que fa al discurs d'aquests grups, cal dir alt i clar que a Catalunya vam apostar —i cal que ho continuem fent més que mai— per la immersió lingüística i l'escola catalana perquè no volíem una doble xarxa d'escoles. I tampoc no la volem ara perquè el català s'ha de recuperar, perquè el català és una llengua petita que si no s'aprèn a l'escola ja no s'aprèn i perquè no hem de dividir la societat en dues comunitats.

Ara ja tenim la descripció crítica de la realitat. Ara bé, com podem girar la truita... hem de continuar amb els professors militants?

Senzillament s'hauria de complir la llei. Les inspeccions i el Departament haurien de garantir que el català tingués la presència que li correspon. D'aquesta manera aconseguiríem l'objectiu bàsic: el català ha de ser una llengua instrumental i no només acadèmica. Pel que fa a l'actitud militant d'alguns professors, per sort o per desgràcia, ha de continuar. De fet, jo els animaria perquè aguantin, perquè denunciïn determinades situacions, perquè facin realment del català una llengua d'acollida, això sí, sempre amb una mentalitat oberta. I és que, com ja deia la professora i experta Carme Junyent, “a la societat actual les llengües poden desaparèixer en dues generacions”. De fet, només cal veure el fet que el català sigui present al cinema en un 3 per cent, que no existeixin discoteques en català, etc. Seria lògic que tinguéssim problemes lingüístics d'aquí un temps. De moment, sort en tenim d'internet.

Alguns universitaris parlen de la pèrdua del català a les aules. Hi està d'acord?

A les universitats el català també

recula. Però no es pot generalitzar a tot arreu. Per exemple, el vice-rectorat de política lingüística de la UB està fent moltíssima feina en aquest sentit. Depèn molt del Departament que observem. Ara bé, podem assegurar que les xifres situen la presència del català només en un 60 per cent de les classes. I una vegada més, és tan simple com complir la llei. El text legal assegura que un universitari té el dret de parlar i de fer els exàmens en català. Això significa, per tant, que el professor l'ha d'entendre. Així doncs, cal que la Generalitat aprovi definitivament el 6.4, que exigeix que el professorat universitari acrediti un cert nivell de català. Si volem professionals que ensenyin i actuïn en català, cal que la universitat potenciï aquest aspecte. Als centres d'ensenyament superior és on ens preparem per les sortides professionals amb els corresponents llenguatges científics. Benvinguts siguin els erasmus, però no ens han de fer canviar la política lingüística lògica de qualsevol país.

Què en pensa de la feina feta en aquest camp per part del Govern d'Entesa?

Ara, parlant com a Teresa Casals, podria dir que n'esperava molt més. ☹

h1>Impressions

Plataforma en Defensa de la Terra Alta

/opinio@setmanaridirecta.info/

Los draps bruts de les energies netes (Sobre la massificació eòlica a la Terra Alta)

Som conscients que existeix un greu problema mediambiental anomenat "canvi climàtic" que pot suposar una modificació de les condicions del medi i, per tant, de les condicions de vida de totes les persones del planeta. També som coneixedors de l'existència d'estratègies reductores i fins i tot mitigadores del canvi climàtic, com ara estalvi, reutilització, reciclatge, energies renovables, etc. Però, per què algunes d'aquestes es potencien més que altres? En el context econòmic actual, està clar que les que més es potencien de segur produeixen més beneficis econòmics per a algunes empreses privades.

Així, observem que els governs occidentals actuals, a nivell local, estan centrant els seus esforços per combatre el canvi climàtic en la potenciació del reciclatge, un negoci de les empreses productores d'envasos i de les energies renovables – millorant el seu règim econòmic per sobre de les altres, facilitant-los-hi els processos administratius, permetent-los planificar la seua implantació arreu del territori, etc. Aquests

esforços gairebé mai se centren en la reutilització, poques vegades en la reducció del consum d'energia i mai en la reducció del consumisme.

Amb el camí replanat, les empreses energètiques només han hagut de buscar uns emplaçaments prou cordials per començar a guanyar milions. Al centre de la diana, una comarca de 12 pobles, 12.000 habitants, elevat percentatge de població vella, poques aspiracions de futur i ajuntaments amb uns recursos molt limitats, la Terra Alta. 180 molins de màxima potència amb la corresponent línia d'alta tensió, subestacions, ampliacions de camins, etc., estan autoritzats de moment en aquesta comarca.

El procés d'autorització administrativa ha anat lligat a un profund secretisme per part de les empreses i els ajuntaments i la informació contrastada ha brillat per la seua absència. Les promeses econòmiques han ficat la mel a la boca a ajuntaments i afectats per molins. Cal remarcar el terme "promeses" perquè les compensacions depenen de la producció i en altres zones s'han quedat en això, en promeses.

Els afectats per les ampliacions de camins, línia d'alta tensió o subestacions no n'han estat coneixedors fins que tot ha estat al sac i ben lligat i han hagut d'acceptar o la taxació de la pròpia terra a preus insultants o l'expropiació.

La confrontació d'interessos no només ha succeït entre els veïns de cada poble sinó que en la majoria de casos els parcs es localitzen a les particions de terme i

Aquiara

acostuma a passar que l'ajuntament d'un poble té ingressos però el propietari de terra afectada són del poble veí.

L'estratègia de les empreses energètiques no és específica d'aquest cas sinó que s'està produint el mateix en algunes zones de Castella-la Manxa, o l'interior d'Alacant, entre altres.

Tornant a la Terra Alta, el greuge territorial actual, herència d'anys i anys viscuts a l'oblit de l'administració, augurava una submissió als interessos empresarials per sobre de la defensa de la terra, però no ha estat del tot així. La Plataforma en Defensa de la Terra Alta, tot i que no sempre ha tingut el suport popular desitjat,

ha interposat desenes de traves legislatives per tal d'aturar, o almenys, retardar al màxim el procés d'implantació.

D'altra banda, el més impactant ha estat el resultat del referèndum dut a terme al municipi terraltí d'Orta de Sant Joan el passat 16 de març sobre l'acceptació d'un parc eòlic al terme municipal, el qual va ser d'un 78% en contra, amb un 80% de participació. Tot i que el referèndum no era vinculant, l'alcalde es comprometia a acceptar la decisió popular, la qual cosa ha fet saltar l'alarma al Departament d'Indústria, el qual s'ha afanyat a presentar un futur decret per tal d'agilitar el procés administratiu en la instal·lació de

centrals elèctriques, no requerint, en alguns casos, l'autorització de l'ens municipal.

Tot i que actualment existeixen convenis i contractes signats entre ajuntaments i empreses i que l'opinió de la població s'hauria d'haver escoltat abans, esperem que es produeixin més consultes populars, per tal de ficar sobre la taula l'opinió dels afectats, que són tots. Si el posicionament de la població és prou ampli i potent el que haviem imaginat inicialment, com l'arribada del coure i el formigó a les nostres muntanyes, i després, com la possible ruïna de l'ens municipal, en forma de multes, pot quedar en res més que un profund sospir.

Els esforços quasi mai se centren en la reutilització i poques vegades en la reducció del consum

Antoni Tintó. L'Altraveu, Plataforma Aturem Can Bages

/opinio@setmanaridirecta.info/

Can Bages: una qüestió moral

A Catalunya hem tingut un creixement urbanístic en els darrers anys que hem de qualificar, com a mínim, d'exagerat. Per a molts ajuntaments ha significat una font ingent d'ingressos que ha permès satisfer necessitats i, a vegades, capricis de moltes ciutats i viles de Catalunya. És aquest marc des d'on volem analitzar el projecte del polígon industrial de Can Bages.

Es tracta d'una zona agrícola de boscos i conreus que està dins del terme municipal de Castellar del Vallès, entre la carretera B-124 i el riu Ripoll. Rep el nom de la masia que hi ha, que és del segle XVI. En aquesta zona, els anteriors governs municipals van projectar un nou polígon industrial de 200.000 m². Per a l'Ajuntament de Castellar del

Vallès és una forma d'obtenir ingressos per a pagar els projectes megalòmans començats (per exemple, la renovació de la Plaça Major) i potser per seguir fent-ne d'altres, i així resoldre l'equació que tots els partits tenen plantejada: inversions mediàtiques + eleccions = nosaltres seguim.

¿Què passa ara a Can Bages? El pla d'urbanització del polígon està aprovat i per seguir endavant cal portar-hi aigua doncs, per les seves dimensions (previsió de 165 naus industrials) ara no hi ha suficient cabal d'aigua en el terme de Castellar del Vallès. S'ha plantejat fer un transvasament (vull dir, una connexió) amb la xarxa de subministrament del riu Ter.

¿Què ha passat a Castellar del Vallès perquè es torni a parlar

Seguirem afavorint els interessos privats davant dels interessos col·lectius? Ara el tema a debatre ja no és si a Castellar li cal o no li cal un nou polígon industrial

de Can Bages que és un projecte ja aprovat i beneït? A Castellar hi ha un nou actor en l'escena política, que no hi era en la anterior legislatura: l'agrupació d'electors L'Altraveu que, amb dos regidors, és la tercera força política de la vila. Portar aigua del Ter-Llobregat perquè es faci un polígon industrial que respon clarament a uns interessos privats i de l'Ajuntament, ha mobilitzat molta gent i ha dut a la constitució d'una Plataforma anomenada "Aturem Can Bages" que està constituïda per entitats i grups polítics de la comarca i també de Girona.

¿Seguirem afavorint els interessos privats davant dels interessos col·lectius? El tema a debat ja no és si a Castellar li cal o no li cal un nou polígon industrial (que

no li cal), ara cal entendre si volem malbaratar aigua perquè mitjançant vasos comunicants (que el ciutadà estalviï mentre uns pocs incrementen la seva riquesa) augmenti el compte corrent de determinats grups (empreses, bancs, particulars, Ajuntament).

L'aigua és un recurs de tots i no podem permetre que ningú l'utilitzi per al seu interès particular, encara que amb la llei a la mà, tot estigui escrupolosament ben fet. Els nostres polítics (tant de l'Ajuntament de Castellar del Vallès com de la Generalitat de Catalunya) tenen un dilema moral. ¿Sabran resoldre'l o faran com sempre diuen, que s'ha de complir la llei? Està a les seves mans... i també a les nostres: aturem Can Bages.

Jamal El Mesiani. Centre Islàmic de Vic

/opinio@setmanaridirecta.info/

La complicitat europea en el lent genocidi perpetrat per Israel

La Unió Europea, el principal soci comercial d'Israel al món, observa, mentre Israel intensifica el seu bàrbar assetjament a Gaza, castigant col·lectivament 1.500.000 civils palestins, condemnant-los a la devastació i presentant la mort imminent de centenars de pacients cardíacs o necessitats de diàlisi renal, de nens prematurs i de tots els que depenen de l'energia elèctrica per sobreviure.

En congelar l'enviament de combustible i energia elèctrica a Gaza, Israel, el poder ocupant, està essencialment garantint que l'aigua "neta" —només de nom, ja que l'aigua de Gaza és, possiblement, la més contaminada del món després de decennis de robaris i abus israelians— no serà bombejada i distribuïda adequadament a llars i institucions; els hospitals no podran funcionar adequadament, la qual cosa causarà la mort de moltes persones, especialment les més vulnerables, qualsevol indústria que encara funcioni a pesar de l'assetjament ara es veurà obligada a tancar, elevat encara més l'alta taxa de desocupació; ha paralitzat el tractament de les aigües residuals contaminant encara més l'escàs i preat recurs a Gaza; les institucions acadèmiques i escoles no podran oferir els serveis habituals; i la vida de tots els habitants es veurà dràsticament interrompuda, encara que no danyada de forma irreversible. I Europa mira apàticament.

L'acadèmic de Princeton, Richard Falk, qualifica l'assetjament israelià com a "preludi del genocidi", fins i tot abans d'aquest últim crim de tallar completament l'abastiment energètic.

Actualment, els crims israelians a Gaza es poden qualificar, sense pal·liatius, com a actes de genocidi, però lent. D'acord amb l'article II de la Convenció de 1948 de l'ONU per la prevenció i sanció del delict de genocidi, aquest es defineix com a qualsevol de tot un

Karles

seguir d'actes perpetrats amb la intenció de destruir, total o parcial, un grup nacional, ètnic, racial o religiós.

Clarament, doncs, l'hermètic tancament israelià de Gaza està destinat a assassinar, causar greus danys físics i mentals i infligir deli-

beradament condicions de vida premeditades per provocar la destrucció física gradual i, per tant, ja no pot ser qualificat

només com a un acte de genocidi, sinó com genocidi generalitzat. I la Unió Europea segueix sospitosament silenciosa.

Però, per què acusar Europa, en particular, de confabulació en aquest crim quan quasi tota la comunitat internacional no mou un dit i el complaent secretari general de l'ONU, que va superar tots els seus antecessors en la submissió al govern americà, està expressant un patètic suport amb la boca petita? A més, què passa amb el propi govern americà, el més generós patrocinador d'Israel que està directament implicat en l'assetjament actual, especialment després que el president Bush, durant la seva recent visita, donés llum verda, amb molt poca subtilitat, al primer ministre israelià Ehud Olmert per devastar Gaza? Per què no culpar els silenciosos germans àrabs, particularment Egipte —l'únic país que pot trencar immediatament l'assetjament reobrint el pas fronterer de Rafah i proveint a través d'ell del combustible necessari, electricitat i subministraments d'emergència? I finalment, per què no culpar l'autoritat

palestina a Ramallah, el subordinat i poc visionari líder de la qual va vantar-se obertament en una roda de premsa del seu "total acord" amb Bush en tots els assumptes importants?

Després d'Israel, Estats Units és, sense cap dubte, el major culpable d'aquest crim. Sota la influència d'una ideologia fonamentalista, militarista i neoconservadora, que ha pres el timó del poder, i un omnipotent lobby sionista el grau d'influència del qual no té comparació. Ni tan sols fa falta esmentar que l'Autoritat Palestina, l'ONU i els governs àrabs i internacionals que mantenen relacions normals amb Israel haurien de sentir-se responsables pel fet de consentir, indirectament o directa, els crims israelians contra la humanitat a Gaza.

Pau Juvillà. CGT Ponent

/opinio@setmanaridirecta.info/

Dos dies

Vaig veure el Saturnino Mercader i el Josep Garganté per darrer cop al judici de Can Vies, el Saturnino defensant el centre social a la sala de l'Audiència i el Garganté a baix, a l'Arc del Triomf, participant de la diada festiva i reivindicativa que s'havia organitzat.

Els dos són algunes de les cares visibles de la lluita pels dos dies que les conductores i conductors d'autobusos estan duent a terme, malgrat repeteixin per activa i per passiva que és una lluita de totes i tots sense protagonismes i malgrat els dos sindicats que duen el pes de la mobilització, dels que ells en formen part, renunciïn a capitalitzar-la en una vertader exemple d'unitat sindical i de submissió a l'assemblea.

Els he anat seguint, he votat al Saturnino com a català de l'any, he vist al Garganté reivindicant els dos dies a la festa de lliurament dels premis de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC) i bàsicament els he vist a ambdós conjuntament amb els seus companys i companyes de feina a les assemblees, a les mobilitzacions o informant els conductors a la sortida de les cotxeres.

Ja ho comentaven al Jutjat, un cop la mobilització iniciada i l'èxit inicial obtingut comença l'estratègia del pal, de la criminalització de la vaga, de les sancions i suspensions de sou i feina, i de la pastanaga, de la negociació amb les cúpules sindicals de CCOO i UGT, altre cop, a les esquenes dels treballadors.

Com que coneixen l'abast del que s'hi juga, TMB ha comptat amb el suport incondicional dels mitjans de comunicació i de l'oligarquia econòmica catalana

Semblava que TMB ho tindria fàcil però s'han trobat amb dues coses amb les que no hi comptaven, d'una banda l'assemblea, la lliure decisió de les treballadores i treballadors de seguir endavant de manera col·lectiva i, de l'altra, el suport unànim dels moviments socials, de la gent de Can Vies i d'exemples d'unitat com el periòdic Dos Dies, que ja va pel seu tercer número, realitzat entre L'Accent, la Directa, el Catalunya i, ara també, la Solidaridad Obrera.

I es que, contràriament al que a primer cop de vista podria semblar, la reivindicació dels dos dies va més enllà d'una simple reivindicació per una millora puntual en unes condicions laborals, és una vaga, per primer cop

des de fa molt temps, ofensiva ja que no respon a un expedient de regulació, a un tancament o bé a una deslocalització. Una reivindicació duta a terme per una gran majoria de les treballadores i treballadors del bus i, per això mateix i res més que per això, perquè coneixen l'abast del que s'hi juga, TMB ha comptat amb el suport incondicional de mitjans de comunicació i de l'oligarquia econòmica catalana.

En el judici van assegurar que arribarien fins allà on les treballadores i els treballadors volguessin arribar. La lluita de les conductores i conductors d'autobusos forma part d'aquest món que vull, forma part de l'alternativa al capitalisme que cal bastir i del qual aquesta experiència n'és un petit exemple.

Infectació

Narcisismes suïcides

☞ **Raimundo Viejo Viñas**
(raimundoviejovinhas.blogspot.com)

El moment que travessa el cicle de mobilitzacions en defensa de la universitat pública és un moment de crisi. Després d'una arrencada difícil, marcada per un rebuig simplista al pla Bolonya, les diferents figures implicades en el moviment (estudiants, becaris, professors precaris, etc.) han aconseguit produir un discurs molt més ric i complex, d'acord amb la complexitat de la situació i el desafiament que han llançat els partidaris de la privatització (empreses, governs, beneficiaris dels màsters, etc.). El resultat ha estat que la crítica a la mercantilització de la universitat i la participació en les mobilitzacions ha anat creixent de manera continguda al llarg dels últims anys. El passat 6-M va ser un moment important en aquest sentit. No obstant això, també ha marcat l'inici d'un moment de crisi que pot ser molt dolent per la universitat.

Un dels efectes negatius de les mobilitzacions massives és que estimulen fins a l'excés les patologies militants: davant el fet de poder ser l'objecte d'atenció de les "masses", les personalitats narcisistes inicien una lluita més o menys oberta i declarada pel protagonitzar l'escena política (el "líder" del Maig del 68 Daniel Cohn-Bendit podria ser un exemple històric d'aquest tipus de comportament). Així, saber qui surt a la televisió pot acabar essent un debat assembleari particularment pervers en el qual s'acaba posant en joc molt més que una decisió puntual. De fet, en contraposició a aquestes expressions narcisistes, n'acostumen a aparèixer d'altres de signe contrari: el ressentiment per la pèrdua del protagonisme i una voluntat cega per recuperar o crear una hegemonia que, en realitat, és inexistent.

En efecte, tot això configura la dinàmica cíclica que els especialistes en el disseny de les polítiques públiques coneixen bé i que tenen tan present a l'hora de dur a terme el seu treball. Així, és una cosa ben coneguda que, en temps d'escassetat, els activistes s'interroguen sobre quina és la millor manera de fer arribar el seu discurs a qui pretenen mobilitzar. Però, quan les coses canvien, passen a creure que els seus encerts els situen o els poden situar en el lideratge del moviment. Pensant d'aquesta manera, ignoren —precisament— que el moviment, com a tal, essent només l'expressió de la multitud, no coneix una única línia política, sinó la combinació conjuntural d'una intersecció complexa de singularitats irreductibles amb línies diferents: aquesta és la seva riquesa i és el que realment mou la gent que es mobilitza. Quan la participació a les mobilitzacions decau, la reacció sol ser la mateixa: es busquen culpables, es radicalitzen les mateixes tesis que han conduït a l'error i s'enardeixen els narcisismes. Spinoza es referia a això amb l'expressió "passions tristes". En el domini d'aquestes passions s'expressa, avui, la intel·ligència del moviment.

Felicitats conductors!

Jordi Oriola i Folch,
Barcelona

Moltes felicitats als conductors d'autobusos de Transports Metropolitans de Barcelona! La lluita ha aconseguit guanyar el pols a la direcció de l'empresa i serà segur un far per al futur de l'organització dels treballadors i treballadores d'aquest país. No només per la determinació i valentia que han portat a la victòria, sinó sobretot per la manera com s'ha aconseguit: amb assemblees públiques i obertes, amb democràcia interna, prioritant la lluita i oblidant les banderetes sindicals, entrant en sinergies solidàries amb altres lluites, i enfrontant amb les idees clares tota la hipocresia dels qui suposadament es preocupen pels pobres ciutadans que ens hem quedat uns dies sense autobusos, dels qui remarquen una i altra vegada la incomoditat de la vaga en comptes de recriminar les condicions laborals que imposava aquesta empresa pública que és de tots i totes! I és que ha estat inacceptable el paper dels mitjans de comunicació... El quart poder que teòricament hauria d'estar al servei de la vigilància i la veritat, demostra estar totalment al servei tant de la dreta com de l'esquerra política que, al seu torn, serveixen als interessos de la dreta econòmica, a la que li convé que els treballadors estiguin individualitzats, prostrats i indefensos. En tot cas, els mitjans de comunicació van quedant en evidència. Qui pot creure en la seva independència, honestetat i ètica professional?

Però aquest és un altre tema... Avui toca celebrar l'èxit d'uns treballadors humils i amb una fortalesa moral que esperem que estigui anunciant una nova manera de lluitar pels drets que manca aconseguir en el segle XXI. Estic segur que el vostre exemple no caurà en terra erma!

El rosa també és verd: raons per a ser gai i ecologista

Àlex Casademunt
Campus UAB

La tesi principal que desenvoluparé a continuació sosté la idea que si volem defensar el nostre dret a la diferència com a GLQT, tenim un poderós aliat en l'ecologisme. Aquest, en denunciar la pèrdua de diver-

Freud tenia raó

Albert Martín
Sant Vicenç dels Horts

“Se empeñan ahora en denigrar el talento y a glorificar exclusivamente el trabajo”.

Vladimir Volkoff.

Després de veure els vídeos pel youtube del Cuní i la Rahola com gossos rabiosos faltant el respecte a companyes de la universitat, me n'he adonat. M'he il·luminat.

Freud tenia raó. S'ha de matar el pare, però literalment.

En aquesta mena de picabaralles entre generacions (que en realitat sempre són vexacions per part del cinquentons-sesentons contra la gent jove) veig un rerefons macabre. Veig la prepotència de l'apostatat, la salivera verdosa de la ràbia del propietari, la rancúnia davant de la pèrdua de la potència sexual i la indignació i les ganes de venjança de la carn flàccida.

Coses com aquesta maquinació de la implantació de la universitat-fàbrica no respon mes que a això, és la por a l'epicurisme

vital o al possible hedonisme, és la por a què altres s'ho passin be, per això cal cultura de l'esforç, és el calvinisme de la rabieta. És la conquesta de l'espai per les hordes dels castrats, dels que de tu volen que treballis, que ni opinis ni gaudeixis, que repeteixis les seves consignes infantils i segueixis lubricant l'engranatge. Ells pensen: “No podem permetre que els altres puguin gaudir del que estudien, el que volem és assegurar-nos que sagnin, no fos cas que poguessin tenir una joventut millor que la meua”. Aquest ha estat l'error de la joventut: creure's les seves bajanades rabioses.

Hem anat a matar-morir a les seves guerres. Per això, les guerres sempre han estat tan involutives perquè ens hem matat entre joves. Si les guerres enviessin a matar els majors de cinquanta anys no només no serien dolentes sinó que serien bones, molt bones, seria la neteja que ens cal en un país de imbecils com el nostre.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info**

o per correu postal a

Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat

sitat biològica i cultural, també està qüestionant un sistema econòmic i social que es basa, cada vegada més, en la seva depredació i homogeneïtzació (assimilació de les diferències).

Quin contrasentit més absurd seria reivindicar-nos gais, lesbianes o transsexuals sense reconèixer el nostre dret a la diferència? Una diferència que, al capdavant, és la que ens permet ser lliures i creatius, com a minories. Però que també, com a minories reconegudes, ens permet apreciar i compartir d'altres diferències, d'altres experiències. Això que sembla tan obvi i bàsic, avui es veu amenaçat per l'actual model de globalització neoliberal.

L'actual model de globalització econòmic, social i cultural sembla, més aviat, perseguir exactament el contrari: tot eliminant les diferències, reduint-les o neutralitzant-les, aconsegueix expandir-se. Per això, la diferència és sospitosa de dissidència, de ser enemiga del sistema, i per a evitar-ho, els poders econòmics i medià-

tics fan tot el possible (fins i tot apel·lant als drets universals) per inculcar-nos una forma homogenia i uniforme de consumir, de treballar, de relacionar-nos, de comunicar-nos...fins i tot de divertir-nos. Aquest procés d'homogeneïtzació, també és, és clar, un procés de destrucció i banalització: per què s'ha de construir una muntanya russa al Tibidabo i malmetre un alzar històric? La llista de destruccions i banalitzacions i seria interminable, segur que tots en tenim alguna al cap.

El filòsof Adorno ja ho va dir amb contundència a mitjans del segle passat: “Auschwitz comença en el moment en que hom pot mirar un escorxador i pensar que, al capdavant, només es tracta d'animals...”. Avui, per l'escorxador, també hi passen alzines centenàries, rius i deltes, boscos i conreus, però també formes de vida rural, ètnies i cultures...

Penso que, com GLQT, aquesta ètica del creixement, d'arrel judeocristiana, ens hauria de ser totalment aliena.

I per a denunciar-la, ens trobem, un cop més, amb el recurs a l'ecologia. L'ecologisme radical, en reivindicar un decreixement material a favor d'un creixement ambiental i humà també denuncia la doble vessant, ètica i econòmica, d'aquest model de creixement suïcida.

En definitiva, al llarg d'aquestes línies he volgut reflectir que l'eslògan “El verd també és rosa”, amb el que el CGB, l'Infogai i Ecogais volen impulsar una consciència ecològica dins del moviment GLQT, no és un eslògan buit. Les lluites dels moviments GLQT i ecologista, en posar sobre la taula els efectes empobridors, quan no directament “diversicides”, del nostre actual model de globalització neoliberal, acaben essent lluites equivalents. La unió d'aquestes lluites permetria, per una banda, accentuar la radicalitat i el rigor de les nostres crítiques morals envers un sistema que ens deshumanitza, i per l'altre, predisposar-nos, èticament, a passar de la crítica a l'acció.

Així està el pati

Homeòpates en alerta

► Pàgina 12
Un borrador ministerial sobre medicina homeopàtica que preveu el registre de tots els fàrmacs i en limita la innovació posa en alerta el sector

Vaga de la dependència

► Pàgina 13
Les treballadores de la dependència estan en vaga indefinida des del 17 d'abril per demanar millors condicions de treball i contra la vulneració de drets bàsics

Nova ordenança a Berga

► Pàgina 16
Centenars de persones protesten als carrers de Berga contra l'ordenança cívica quan tots els partits polítics n'aproven una de nova

TORTOSA // **ELS CONTRARIS AL TRANSVASAMENT ENS APORTEN LES SEVES RAONS PER DIR NO**

“L'Ebre pateix set transvasaments abans d'arribar a lo seu Delta”

✉ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'assemblea general de la Plataforma en Defensa de l'Ebre va reunir més d'un miler de persones el 19 d'abril a Tortosa. Va ser el punt de partida d'una retrobada de tots aquells i aquelles que, durant la dècada dels anys 90 i fins a la fi de l'era Aznar, van plantar cara al Pla Hidrològic Nacional (PHN). Volen tornar a deixar clar al govern tripartit de Catalunya i al govern Zapatero de Madrid que el transvasament o la interconnexió no es farà amb el beneplàcit de les comarques que durant anys han cridat ben fort *Lo riu és vida, no al transvasament*. Consideren que hi ha hagut una traïció total, però continuaran amb la lluita. El 18 de maig es manifestaran conjuntament totes les entitats ciutadanes, de treballadors, de la pagesia

El 18 de maig hi ha una manifestació per mostrar el rebuig al transvasament dels governs de Catalunya i Madrid

i d'estudiants. En finalitzar l'assemblea, espontàniament ja es va recuperar l'esperit d'ara fa sis anys amb una manifestació que va recórrer —a mitjanit— els carrers de la capital del Baix Ebre. El 17 d'abril els Jòvens en Defensa de l'Ebre també van organitzar una acció a les portes de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) a Barcelona per mostrar el seu rebuig davant l'actuació del govern. Van abocar sal a les portes de l'edifici, amb la clara intenció de mostrar les conseqüències desastroses de les extraccions d'aigua sobre un minvat cabal de l'Ebre. La salinització del Delta és una possibilitat més que realista, segons assenyalen nombrosos tècnics. L'assemblea del 19 d'abril també va servir per tornar a posar arguments de pes sobre la taula. A continuació reproduïm la visió que en tenen des de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, des de la Unió de Pagesos i des del sector pesquer del Delta.

Els activistes de Jovens en Defensa de l'Ebre aboquen sal a les portes de l'Agència Catalana de l'Aigua

Albert García

Susanna Abella
MEMBRE DE LA PDE

En primer lloc, vull deixar clar que no som gens insolidàries. Aquí, a les comarques del sud, ja paguem molts peatges en forma de residus, centrals nuclears i transvasaments. Cal recordar que l'Ebre i els seus afluents pateixen set transvasaments abans d'arribar al Montsià. Utilitzo la paraula transvasament perquè és exactament del que es tracta el projecte que han aprovat. No volen utilitzar aquesta paraula per raons socials òbvies. Potser també per raons jurídiques. La interconnexió de les xarxes de l'Ebre amb les xarxes Ter-Llobregat sempre s'ha volgut fer. Ho volia CiU, ara ho vol el PSC i sembla que ERC i ICV també s'hi han apuntat. És una forma de donar màniga ampla a les grans empreses com Agbar i Ematsa que controlen el subministrament. Ara faran el que vulguin. Més desenvolupisme, més creixement, més i més. La sequera només és una excusa. En sis mesos pretenen fer una obra que havia de durar diversos anys. Per què potencien tant aquest projecte i no posen esforços per promoure una nova cultura de l'aigua? La regeneració d'aigües i la descontaminació d'aqüífers no reben tanta inversió

com aquesta canonada. Els polítics s'han guanyat a pols la falta absoluta de credibilitat. Ha estat un continu de mentides i contradiccions. Han marejat la perdiu fins que Zapatero ha estat investit, però tot això ja venia de lluny.

Rafael Vidiella
RESPONSABLE DEL SECTOR DE L'ARRÒS DE LA UNIÓN DE PAGESOS

El nostre posicionament no ha variat. Hem estat sempre contra els transvasaments, de l'Ebre i de qualsevol altre riu. Endur-se més aigua seria molt perjudicial per als cultius, per l'agricultura. Durant els mesos de juny, juliol i agost patim molt. Hem hagut de construir unes estacions de bombeig que agafen l'aigua dels desguassos i la tornen a introduir a les sèquies. Hi ha tan poca aigua que hem de tornar a reutilitzar-la per realimentar els mateixos camps. S'ha d'entendre que el Delta és com una gran esponja porosa que fluctua amb l'aportació d'aigua que baixa del riu. Si no baixa prou aigua, la pressió del mar empeny cap amunt i salinitza més territori. Només tenim un metre d'alçada sobre el nivell del mar. Qualsevol canvi afecta molt greument tots els cultius i això vol dir,

també, l'economia de moltes famílies, de tota la comarca. No es pot seguir amb la planificació insostenible de les grans ciutats. Més aigua per Barcelona vol dir més creixement. Això s'ha d'aturar. S'ha de fer que les comarques tinguin recursos i equipaments per evitar que la gent

Ramon Carles Gilabert

AQUÍCULTOR DE LA BADIA DEL FANGAR
Treure aigua afecta els musclaires, els mariscadors. Està demostrat. L'any 1992 es va iniciar el minitransvasament a les comarques del camp de Tarragona. La pèrdua d'un parell de metres cúbics per segon va significar la disminució d'un 20 per cent de la producció. El Delta és un sistema complex i si mous una peça es mou tot. L'aigua dolça que baixa del riu porta molts nutrients, elements essencials, fòsfor. Primer arriba a les sèquies on alimenta els cultius d'arròs. Després passa a les basses, on es crien les anguilles, les dorades i les carpes. Aquest lloc també és molt important pels ànecs, els flamencs i la resta d'aus. D'allí surt amb altres nutrients que acaben arribant a les àrees d'aiguabarreig, on es cultiven els musclos, les ostres i les cloïsses. En aquest punt es crea el fitoplàncton i les algues que són necessàries perquè creixin els petits peixos. És una cadena molt feble. S'ha d'anar amb molt de compte. Si es talla el subministrament actual tot canviarà. Els peixos, el marisc, l'agricultura, els ocells, la població. Tots en depenem. Lo riu és vida. ☺

La salinització del Delta de l'Ebre és una possibilitat més que realista, segons assenyalen nombrosos tècnics

marxi a la ciutat. Si no ho fem així acabarem tots a la metròpoli i abandonarem el camp. S'ha de repensar tot plegat i ara potser és el moment. Un territori ha de viure amb els seus recursos d'aigua, d'energia i d'aliments.

L'ANOIA // CREUEN QUE ELS VOLS PRETENEN PROTEGIR UNS VEHICLES DE LES PEDREGADES

Els pagesos investiguen les avionetes que fumiguen iodur de plata a Calaf

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El casal de Calaf, a la comarca de l'Anoia, va acollir el 18 d'abril una assemblea de 150 veïns i veïnes preocupades per l'aparició d'unes misterioses avionetes al cel de la comarca just abans que arribin els núvols de tempesta. Segons una desena de testimonis que hi van intervenir —sumant-se als alcaldes i regidors de les comarques veïnes del Solsonès i la Segarra— aquests aparells deixen anar un rastre de fum que s'introdueix dins dels núvols i en dilueix la potència. Tot plegat ja feia mesos que corria com a llegenda, però ara ja s'assenyalen els interessos concrets que hi podria haver darrere d'aquest misteri, és a dir, impedir que pluges intenses malmetin els 16.000 vehicles que l'em-

El fum de les avionetes dilueix la potència dels núvols

presa Setram té a l'aire lliure. El coordinador comarcal de la Unió de Pagesos, Joan Vidal, va assegurar que les avionetes existien i que el sector de la pagesia reclamava una investigació immediata per part de la Generalitat. "No volem que ens tractin de fabuladors", va manifestar. De fet, ja s'ha creat un col·lectiu per estudiar els fets i denunciar-ho públicament. S'anomena Col·lectiu antiiodur de plata de les Terres de Ponent. Miquel Torres, en nom d'ells, diu que el iodur de plata ja fa anys que s'utilitza per evitar pedregades i diluir la capacitat destructiva de les tempestes. De fet, la Generalitat subvencionava la compra de iodur per cremar-lo en grans fogueres just abans de

Vista aèria dels 16.000 vehicles emmagatzemats a l'aire lliure a la Campa de Calaf

Arxiu

l'arribada de nuclis nuvolosos compactes que duïen calamarsa o pedra. Hi havia fins a 40 cremadors gestionats per l'Agrupació de Defensa Vegetal de les Terres de Ponent. Però aquesta política es va acabar l'any 2005, precisament arrel d'alguns estudis científics que apuntaven la possibilitat que el iodur no només desfés els nuclis de condensació de la calamarsa, sinó que també arribés a diluir les gotes de pluja. Actualment, però, es té constància que l'empresa de pirotècnia Igual encara fabrica prop de 4.000 artefactes de iodur de plata l'any. La meitat són distribuïts al sud de França, però la resta es queden a Catalunya a mans d'empreses privades que no se sap amb certesa que en fan.

Les pedregades contra les carcasses dels vehicles

L'any 2006, coincidint amb la fi de l'ús del iodur de plata per part de la pagesia, a Calaf es va inaugurar el que es coneix com la Campa. Es tracta d'un aparcament a l'aire lliure de 420.000 metres quadrats. Té una capacitat per 16.000 vehicles i està gestionat per Setram, una gran multinacional que treballa per les empreses automobilístiques més importants del món. La funció d'aquest centre logístic és la d'emmagatzemar els vehicles des que surten de la fàbrica fins que es traslladen al concessionari. Les primeres experiències en aquests grans stocks automobilístics es van iniciar a la Zona Franca de Barcelona i a Santa Perpètua de

Mogoda, al Vallès Oriental. Un dels inconvenients d'aquest negoci és la meteorologia adversa. Una pedregada pot abonyegar la carcassa de milers de vehicles en pocs minuts. Les pèrdues serien multimilionàries. Al Vallès i a la Zona Franca les probabilitats que es produeixin tempestes amb pedra són molt baixes. Un cop cada quatre o cinc anys. Però a la comarca de l'Anoia és molt més elevada. Les estadístiques mostren que a la plana central de Catalunya cada any hi ha quatre o cinc calamarsades. El risc és evident. Es calcula que a la Campa de Calaf hi ha una trentena d'empreses asseguradores implicades en la salvaguarda dels vehicles emmagatzemats. El cost del lloguer d'a-

vionetes i la compra de iodur seria insignificant davant l'amenaça de la calamarsa. Jordi Caballol Ganguonells, gerent de la Campa, ho nega i diu que seria inversemblant que tantes asseguradores es possessin d'acord per fer aquest servei. Caballol diu que per la mateixa regla de tres també s'hauria de fer a la resta de d'aparcaments i no n'hi ha constància ni testimonis. Des del col·lectiu antiiodur busquen proves i estiran del fil. Avui dia ja disposen de fotografies de les avionetes que sobrevoïen la comarca abans de les tempestes i fins i tot han pogut prendre nota de les matrícules, per poder saber des de quins aeròdroms s'enlairen i amb quins permisos d'aviació civil. ☎

TARRAGONÈS // DEIXARAN DE BAIXAR PEL RIU GAIÀ GAIREBÉ 32 LITRES PER SEGON

L'aigua del pou de Renau serà transportada a Barcelona

Oriol Matadepera

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) ha concedit a l'Ajuntament de Tarragona l'aprofitament d'aigües subterrànies del pou de Renau (Tarragonès), una aigua que serà transportada en vaixells a l'àrea metropolitana el proper mes de maig. El col·lectiu ecologista GEPEC denuncia que "no es tracta d'una simple aportació puntual, temporal i d'emergència, sinó d'una concessió indefinida que

permetrà a l'Ajuntament de Tarragona obtenir-ne un benefici econòmic suculent a canvi d'eixugar un dels millors aqüífers del Camp de Tarragona com és el bloc de Gaià". L'ACA quantifica l'extracció anual en un milió de metres cúbics d'aigua i el GEPEC sospita que darrere d'aquesta concessió hi ha un acord econòmic entre Repsol i l'ACA, "ja que dissortadament l'aigua del Gaià té un propietari amb uns drets privatis que vulneren la Directiva Marc de l'Aigua i el dret públic d'un riu mediterrani".

El GEPEC sospita que darrere d'aquesta concessió hi ha un acord econòmic entre Repsol i l'ACA

El GEPEC critica que aquesta aigua no es faci servir per recuperar el cabal ecològic del riu Gaià aigües avall del Catllar i per fer una restauració hidrològica i morfològica. L'entitat ecologista demana un posicionament dels ajuntaments de Renau, de Vespella, de la Nou, de la Riera, del Catllar, d'Altafulla i de Tarragona "perquè un cop superada la situació de sequera es produeixi un retorn dels cabals cedits a EMATSA-AGBAR per al manteniment ecològic del Gaià fins a la seva desembocadura".

El Pou Boronat

La família Boronat va oferir gratuïtament l'aigua d'un aqüífer que passa per una finca de la seva propietat al Tarragonès. El GEPEC adverteix que es tracta d'un oferiment interessat —ja que els aportaria infraestructures noves— i que, a més de suposar un risc inacceptable per a l'aqüífer Baix Francolí, desafia la legalitat perquè es tracta d'aigua contaminada. El Pou Boronat ja va subministrar aigua a la ciutat de Tarragona entre els anys 1955 i 1989. ☎

BARCELONA // CINC ACTIVISTES ES PENGEN DELS ARBRES DURANT NOU HORES

PSC i ICV talen les alzines del Tibidabo amb l'oposició del ple municipal

✉ Oriol Matadepera
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El mateix dia que cinc activistes de l'Assemblea en Defensa Activa de Collserola es van penjar de les alzines del Tibidabo (Barcelonès) per denunciar la seva tala amb motiu de la construcció d'una muntanya russa al parc d'atraccions, el 17 d'abril, la Fiscalia va arxivar la demanda interposada pel col·lectiu SOS Tibidabo per aturar la destrucció

Una trampa legal del govern fa que la tala d'alzines no es pugui frenar

d'un ecosistema únic al vessant solell de Collserola. Al matí el biòleg que fa el seguiment de la tala per part de l'empresa va culpar els activistes de no deixar-li fer la seva feina i va dir que això afectaria les alzines. També va dir, davant del grup de suport, que l'obra s'acabaria fent, motiu pel qual va rebre una escridassada.

Moviments polítics

El 18 d'abril el ple municipal va aprovar per majoria la paralització de les obres i l'arxivament definitiu del projecte, però una trampa legal del govern (PSC-ICV) va fer que la tala d'alzines no es pogués frenar. El març de 2007 el PSC, ICV i ERC van votar a favor del Pla Especial del Tibidabo, que qualificava l'alzinar com a sòl destinat a equipaments. El projecte de construcció de la muntanya russa va continuar endavant perquè no va ser el

Arnau Bach

plenari qui va decidir sobre la seva construcció, sinó que ho va fer l'empresa concessionària del parc (Patsa i Barcelona de Serveis Municipals), que va definir els usos d'aquests terrenys. A més, el govern va dividir el pressupost de tres milions d'euros en dues partides perquè no hagués de passar pel plenari i, d'aquesta manera, poder donar llibertat d'acció a l'empresa.

La protecció de les alzines

Les alzines s'han talat abans que finalitzi el termini de presentació del recurs de reposició, que és el 25 d'abril. L'Ajuntament insisteix que només es talaran 58 alzines. Les entitats ecologistes afirmen que més de 200 alzines es veuran greument afectades per les més de cent pilones de formigó de tres tones cadascuna que es volen fer i per la pèrdua de les arrels i del sotabosc. Pel que fa a les alzines que afirmen que seran trasplantades, segons uns biòlegs consultats pels opositors al projecte, "és del tot improbable que

A dalt, un dels cinc activistes a sobre d'una alzina. Albert García
A sota, el grup de suport a les portes del parc d'atraccions.

una alzina centenària sobrevisqui un trasplantament".

Ecosistema únic

L'informe que presenta BSM per defensar la tala ha estat rotundament rebutat per dos informes (febrer 2007 i febrer 2008) del biòleg Josep Vigo, membre de l'Institut d'Estudis Catalans, que tenen el

suport total de la Facultat de Biologia de la Universitat de Barcelona. Segons aquests dos informes i set més, aquest alzinar és un ecosistema únic al vessant solell del cim del Tibidabo i està catalogat a la Llista d'Habitats d'Interès Comunitari de la UE (LIC) i a la Llista Corine de Catalunya com a alzinar i carrascar catalano-occità. ❷

BAGES // ELS EFECTES DE LA MINERIA DESCONTROLADA A SALLENT

La UPC confirma els moviments del subsòl causats per Iberpotash

✉ Oriol Matadepera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'estudi de riscos geològics que ha fet el Departament d'Enginyeria Minera i Recursos Naturals de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) per encàrrec de l'Ajuntament de Sallent (Bages) conclou que els moviments del subsòl derivats de l'extracció minera d'Iberpotash afecten els barris de l'Estació, de la Rampinya i també la zona de Puigbó i dels Rocals. Es dona la situació que Puigbó és una zona on el govern local pretenia créixer urbanísticament mitjançant l'elaboració del Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU) de Sallent. Així, aquest estudi s'incorporarà al PGOU, l'aprovació del qual es preveu que s'iniciï abans de l'estiu. Al

barri de l'Estació ja coneixen aquests problemes des de fa anys i actualment les mesures registren una baixada màxima de 2,5 centí-

Al barri de l'Estació les mesures registren una baixada màxima de 2,5 centímetres cada any

metres cada any just a la zona on es trobava una de les primeres mines de Sallent, la mina Enriquet. Mentre passava això, l'Ajuntament

va continuar mantenint la catalogació del sòl com a urbanitzable i va atorgar noves llicències de construcció fins l'any 2000. El barri s'ha d'acabar de desallotjar i s'han hagut de construir pisos de protecció oficial per real·lotjar una part del veïnat.

10.000 tones de runam al dia

Els estudis de l'Institut Geològic de Catalunya seran els que determinaran l'abast d'aquest moviment —anomenat subsidència— i condicionaran el desenvolupament urbanístic. Es tracta d'un fenomen denunciat fa anys per diverses associacions veïnals i entitats ecologistes com MontSalat i ProuSal, que alerten dels efectes de l'extracció minera al poble. Parlem d'unes mines de potassa que funcionen des de l'any 1930 i que man-

tenen dos pous actius, dels quals cada dia s'extreuen gairebé 10.000 tones de runams, compostos per clorur sòdic en la seva major part.

Les entitats ecologistes denuncien la salinització greu de la zona i del riu Llobregat i aposten perquè les administracions es comprometin a solucionar aquest conflicte ambiental i social (per la quantitat de llocs de treball que genera). Aquests immensos runams es dissolen a tots els rius, fonts i aigües subterrànies. La salinització és tan greu que el col·lector de salmorres construït ara fa vint anys s'haurà d'ampliar. A més, la Generalitat projecta la construcció d'una planta d'osmosi inversa a Abrera (Baix Llobregat) perquè, a conseqüència de l'elevat grau de sal que porta l'aigua, no es pot potabilitzar directament. ❸

VILAFRANCA // URBANISME

El PSC promou un procés participatiu a la seva mida

✉ Ramon Vila
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Col·lectiu Ecologista Bosc Verd de l'Alt Penedès denuncia que el procés participatiu al voltant del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) de Vilafranca del Penedès "ha estat enfocat a donar cobertura i a justificar el creixement urbanístic desmesurat de la vila". L'Ajuntament de Vilafranca havia convocat la ciutadania per debatre sobre l'agenda d'execució del POUM per tal d'establir les prioritats i les previsions temporals d'execució del planejament de cara al futur en relació a les zones verdes, els equipaments, la viabilitat i l'habitatge protegit. En una roda de premsa feta conjuntament amb CiU, CUP i ERC, el Col·lectiu Ecologista Bosc Verd ha acusat l'equip de govern del PSC d'organitzar una jornada totalment dirigida i sense possibilitats de presentar alternatives. Així, Bosc Verd afirma que els tallers que es van dur a terme durant la jornada van anar "enca-

Acusen el PSC d'organitzar una jornada totalment dirigida i sense possibilitats de presentar alternatives

minats exclusivament a justificar l'execució dels creixements urbanístics futurs", sense contemplar cap valoració respecte l'encert o la necessitat d'aquests projectes i sense cap debat o reflexió sobre els diferents models urbanístics de la ciutat. Igualment, el col·lectiu ecologista deixa clar que si no és un procés obert a la crítica de la gestió municipal i que reculli la diversitat és que ha estat plantejat de manera interessada pel govern que el promou. Tot això es fa en un context on s'ha consumit gran part del sòl urbanitzable planificat de Vilafranca en molt poc temps i s'ha marcat un creixement accelerat. Bosc Verd denuncia que "no s'han prioritzat actuacions als pocs entorns naturals del municipi ja siguin fluvials, agrícoles o forestals".

Beneficis privats

Aquest procés de participació ha estat dissenyat i dinamitzat per l'empresa privada GMG. Bosc Verd considera desproporcionat que "la Junta de Govern hagi destinat 5.220 euros a l'elaboració i l'execució d'un procés de participació ciutadana que ha estat fet amb poca transparència i que ha estat dirigit cap a un sol pensament, la justificació de les polítiques urbanístiques de l'equip de govern i del seu model de ciutat". ❹

LLEIDA // UNIVERSITAT

La UdL acull un referèndum sobre el procés de Bolonya

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

L'Assemblea de clausura electes de la Universitat de Lleida (UdL) va organitzar un referèndum el 15 d'abril per promoure el debat sobre el procés de Bolonya a l'interior de la comunitat universitària lleidatana. Segons un comunicat fet públic, van convocar la consulta quan van veure "desatesa per part dels organismes de la UdL una demanda que havien signat 1.525 persones vinculades a la UdL a instàncies del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) i les Assemblees de Facultat i d'Escola."

La UdL és la primera universitat europea que acull un acte d'aquest tipus per debatre sobre el seu futur

D'aquesta manera, totes les membres de la comunitat universitària van poder opinar davant d'aquesta pregunta: "S'ha de congelar l'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES) i iniciar un procés de debat sobre el futur de la universitat pública?" El 94,5 per cent de les més de 1.600 persones que hi van participar van respondre afirmativament. Aquest referèndum converteix la UdL en la primera universitat europea que acull un acte d'aquest tipus.

Des del SEPC i les Assemblees de Facultat i d'Escola han criticat durament l'actitud del rectorat i han denunciat que és "Poc participativa i antidemocràtica". Segons aquestes organitzacions, l'òrgan de govern "no va permetre la difusió de la consulta mitjançant el servei d'informació de correu electrònic, el mateix rector va prohibir explícitament que es pengessin cartells informant del referèndum a certs llocs i es van negar a cedir-nos el cens, cosa que ens impossibilita poder elaborar un percentatge exacte de la participació".

Tot i això, han estimat que hi va participar un 20 per cent de la comunitat universitària. "Es tracta d'una xifra molt alta, tenint en compte altres convocatòries que s'han fet. L'elecció del rector va tenir una participació d'un 10 per cent i les eleccions al Consell d'Estudiants d'un 3 per cent".

També afirmen que ara cal "congelar el procés d'adaptació a l'EEES i replantejar-lo de nou, però de cara a la comunitat universitària i comptant amb la seua participació".

CATALUNYA // EL MINISTERI VOL OBLIGAR A PATENTAR ELS MEDICAMENTS

Els homeòpates estan preocupats per les taxes que vol aplicar el govern

Pau Cortina
/redaccio@setmanaridirecta.info/

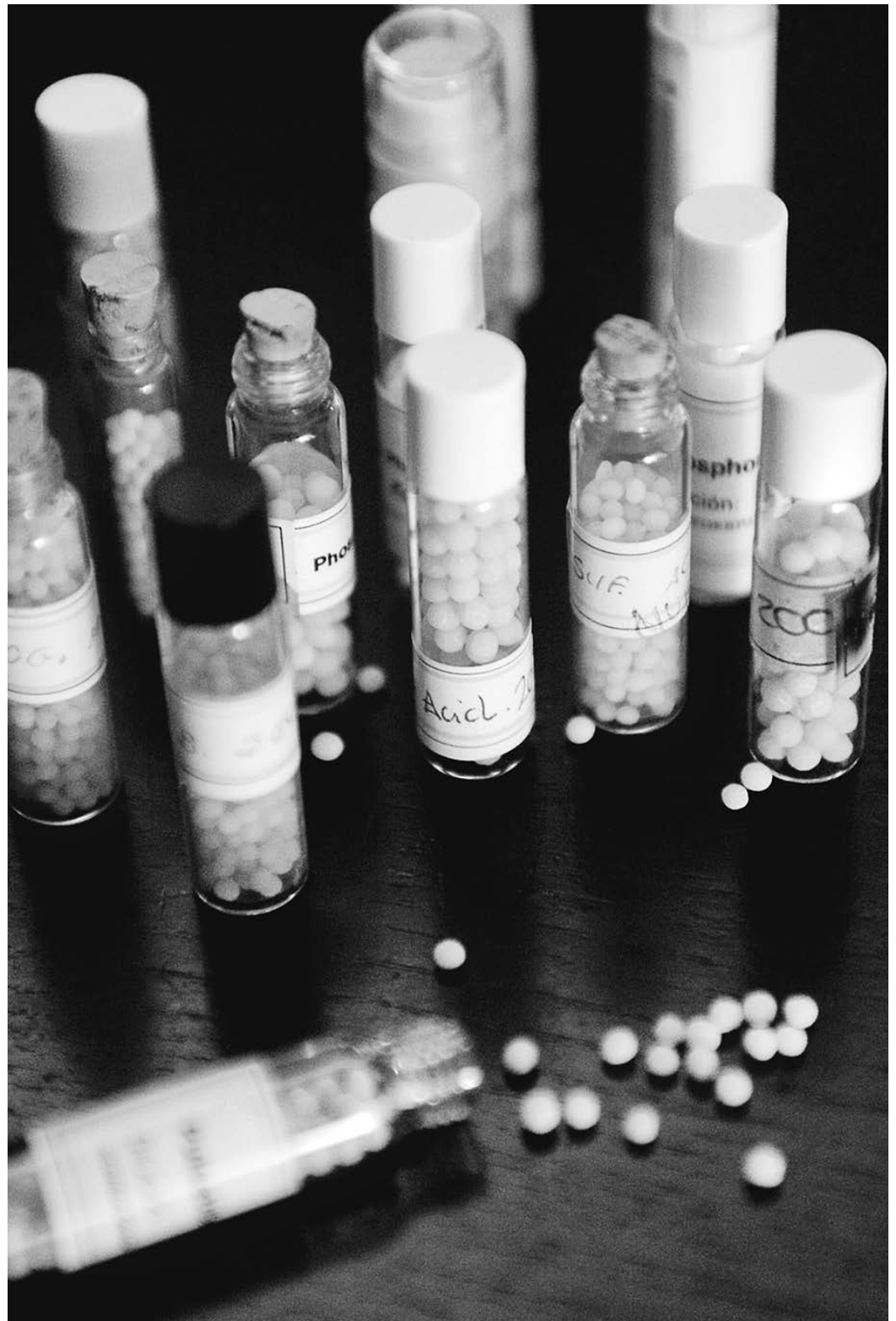
La indústria homeopàtica, els professionals que recreen i dispensen aquesta medicina natural i els seus beneficiaris estan de dol. El ministeri de Sanitat ha presentat recentment l'esborrany d'una Ordre Ministerial de Medicaments Homeopàtics en virtut de la qual aquesta medicina alternativa, elaborada a partir de components naturals i mai químics —i que actualment ja utilitza més d'un 15 per cent de la població segons un informe d'IPSOS HEALTH per l'Estat espanyol—, s'equipararà als medicaments de la indústria farmacèutica tradicional. Això es tradueix en la creació d'un registre dels productes homeopàtics existents a dia d'avui, l'establiment de taxes de manteniment i la prohibició d'introduir novetats al mercat després del registre.

Davant d'aquesta iniciativa governamental, la comunitat homeopàtica ha respost en bloc per rebutjar "unes taxes desorbitades que penalitzen i asfixien el sector" i que, a més, "perjudiquen els pacients" perquè no permeten la innovació un cop registrat el medicament.

L'executiu espanyol ha redactat aquesta ordre "amb la voluntat d'adequar la venda dels medicaments homeopàtics a les condicions de dispensació dels medicaments tradicionals". No obstant això, l'esborrany considera que la indústria homeopàtica haurà d'abonar la mateixa taxa que fixa la Llei del Medicament per a cada fàrmac, incloent com a unitat medicinal no només el cep mare homeopàtic, sinó totes les dilucions possibles a partir d'aquesta arrel.

S'haurien de registrar totes les dilucions d'un mateix cep homeopàtic

Les al·legacions al text del ministeri presentades per les empreses adherides a la patronal Farmaindústria deixen clara la magnitud de la tragèdia si s'arriba a aplicar aquesta Ordre Ministerial tal com està redactada ara. D'una banda, asseguren, el nombre de sol·licituds de registre que es presentaran seria de 19.000, "ja que la fixació de taxes s'estableix per cadascuna de les dilucions i formes farmacèutiques d'un mateix cep homeopàtic". Així, el cost global de l'operació seria de 350 milions d'euros, una xifra que suposa gairebé 6,5 vegades el total de facturació del mercat de l'homeopatia a l'Estat espanyol i que és 200 vegades superior al total de la indústria farmacèutica con-

Arnau Bach

Medicaments homeopàtics

vencional. Això, matisen, "malgrat que els homeòpates representem menys de l'1 per cent d'aquesta indústria". Les al·legacions proposen que se segueixi el model que apliquen alguns països europeus, on el registre d'un cep també inclou totes les dilucions que se'n deriven, cosa que redueix substancialment el nombre de registres que s'han d'efectuar.

El text esbossa l'estat de salut precari en què quedaria l'homeopatia si s'apliqués aquesta Ordre Ministerial i enumera alguns dels efectes nocius de la seva aplicació. En primer lloc, explica que la desaparició de la pràctica totalitat de les referències actualment disponibles al mercat generaria un mercat paral·lel fora del control de les autoritats sanitàries. La desaparició d'aquests medicaments, apunten, comportaria que molts dels seus beneficiaris consumissin més recursos de la seguretat social. Econòmicament, el

text sosté que es "penalitzaria i asfixia" el sector i estima que es podrien perdre 600 llocs de treball, es tancarien plantes locals de producció i es parilitzaria la inversió en aquest sector durant els propers anys.

Almenys 15.000 farmàcies dispensen aquests medicaments

En un article publicat al rotatiu econòmic *5 Días*, la directora tècnica dels laboratoris homeopàtics Boiron, Susana Díaz, fa evident la poca sensibilitat del Ministeri de Salut cap a la idiosincràsia de la medicina homeopàtica i assenyala que "no es té en compte que cada metge escull la posologia que necessita el pa-

cient, segons les seves característiques, el tipus de malaltia i la seva gravetat". Els Laboratoris Boiron encapçalen la plataforma Homeopatia Sí, contrària a l'esborrany del Ministeri, que a dia d'avui compta amb més de 9.000 firmes de suport.

Amb tot, la indústria homeopàtica no perd l'esperança de poder reconduir aquest conflicte. La mateixa Díaz ha afirmat que, en una reunió mantinguda amb l'Agència Espanyola del Medicament i representants del Ministeri de Sanitat, "ambdós van entendre les nostres al·legacions, es van mostrar receptius i van assegurar que ho estudiarien".

Segons dades d'aquest laboratori, actualment, 2.000 pediatres, 2.600 metges d'altres especialitats i 3.000 metges de medicina general utilitzen habitualment o ocasionalment medicaments homeopàtics i 15.000 farmàcies aconsellen i dispensen aquests medicaments.

BARCELONA // PREACORD ENTRE TREBALLADORS I TMB

La lluita pels dos dies no s'ha acabat

Laia Alsina Garrido

/redaccio@setmanaridirecta.info/

De moment s'ha aturat la vaga indefinida, però fins que no aconseguixin els dos dies de descans a la setmana les conductores i els conductors d'autobusos no fumaran la pipa de la pau. La prova és la reunió que va fer el Comitè de Descansos el 21 d'abril per analitzar com han de fer front al nou escenari. La plantilla d'autobusos de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) comença ara un veritable procés de negociació. No hi ha res tancat. Encara cal fer realitat els tan reclamats dos dies, que han d'anar acompanyats d'un augment de la plantilla de 145 perso-

No hi ha res tancat. Els dos dies i els 30 minuts de descans diaris encara s'han d'assolir

nes, i que el nou conveni inclogui 30 minuts de descans –establerts al Reial Decret 902– per totes aquelles persones que treballin més de sis hores seguides.

Fins que no s'aconsegueixin aquestes dues fites i a partir del 6 de maig aniran acumulant 25

Eloy de Mateo

Manifestació de celebració el dia després del preacord

minuts per dia treballat que, quan s'arribi a un acord definitiu, podran bescanviar per dies de festa.

La signatura del preacord

Després de mesos d'aturades, el 15 d'abril, coincidint amb el tancament del número 89 de la DIRECTA, es va arribar a un preacord que –ara per ara– calma els ànims de les dues parts implicades. Va arribar tard, ja al vespre, sense que la DIRECTA en pogués fer ressò i durant el dia en què una assemblea multitudinària de més de 1.500 persones va acceptar la

proposta de l'empresa. Això sí, amb una condició: que es retiresin els expedients oberts durant les protestes. Tot i que en un principi la direcció de TMB s'hi va oposar, finalment es va acordar no tramitar cap nou expedient i eliminar els 30 que estaven pendents de resolució o comunicació. Pel que fa als 24 expedients que ja s'estaven complint, van quedar sense efecte a partir del 16 d'abril i no constaran a l'expedient laboral. Pel que fa als dies de sanció que ja s'havien complert, les persones afectades ho han portat als jutjats.

► 'La victòria és vostra'

Aquest és el nom de la tercera publicació de suport a la lluita dels conductors i les conductores d'autobús de Barcelona que sortirà al carrer el 23 d'abril. Amb aquesta publicació el col·lectiu que ha protagonitzat la vaga vol donar les gràcies a tota la gent que els ha ajudat i recolzat i els convida a celebrar-ho l'1 de maig en una festa a les Cotxeres de Sants. La publicació també vol ser una mostra de solidaritat amb els tres joves detinguts per donar suport a la vaga d'autobusos. ☎

MALLORCA // LABORAL

Deu mesos de vaga al port de Palma

LAG

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'anul·lació de dos acomiadaments ha donat forces a la plantilla de Remolcanosa, que protagonitza una vaga indefinida des del 19 de juny de 2007. Les persones que treballen en aquesta empresa de remolcadors del port de Palma de Mallorca alerten de "l'incompliment sistemàtic del Conveni Col·lectiu per part de l'empresa, especialment en l'apartat del dret a les vacances anuals". A més, denuncien unes condicions laborals que "vulnereu multitud de normatives, des de les de seguretat i de prevenció fins a la jornada laboral".

L'empresa no ha mogut ni un dit per solucionar el conflicte

Ara un jutge els ha donat la raó perquè considera que els dos treballadors van ser acomiadats perquè exercien el seu dret de vaga. Però el fet que encara quedi un company pendent de judici i que l'empresa no hagi mogut ni un dit per intentar resoldre el conflicte durant tot aquest temps els ha portat a convocar una concentració davant la Delegació del Govern espanyol a Palma el 24 d'abril. ☎

MARTORELL // ACOMIADATS

Lenta readmissió a SEAT

LAG

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Poc a poc la direcció de SEAT ha anat reincorporant part de les 660 persones acomiadades el desembre de 2005. Passats més de dos anys i després de mesos de reivindicacions, només hi ha una dotzena de persones pendents de tornar a la feina. Ara per ara, els responsables de l'empresa s'han compromès verbalment a convocar aquestes dotze persones que encara han de ser readmeses a passar la revisió mèdica, el primer pas que es fa per tornar-les a contractar.

D'altra banda, el Tribunal Suprem ha desestimat el recurs presentat per SEAT contra la nul·litat d'acomiadament en sis casos. Però encara n'hi ha divuit més que esperen la decisió dels jutges. A finals de l'any passat, la multinacional automobilística tenia l'obligació d'haver readmès part de la plantilla acomiadada, però va incomplir l'acord subscrit amb el govern. Aquesta vulneració va generar una nova convocatòria de protestes que va incloure una vaga de fam. ☎

CATALUNYA // JORNADES DE 50 HORES SETMANALS I SOUS DE 700 EUROS

El sector de la dependència convoca una vaga indefinida

Laia Alsina Garrido

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Jornades laborals de 50 hores a la setmana. 850 euros mensuals les més afortunades. Una infermera per un centenar de persones. Aquestes condicions laborals són les que pateixen la major part de les persones que treballen en l'anomenat sector de la dependència. Una situació que les ha portades a convocar una vaga indefinida des del 17 d'abril i que pot fer que, entre els dies 1 i 4 de maig, moltes persones grans quedin sense atenció. El motiu és que la plantilla de geriàtrics, teleassistència i ajuda domèstica no pot garantir el compliment dels serveis mínims durant aquests dies perquè "per cobrir-los caldria contractar més gent de la que actualment treballa en aquest sector a Catalunya", afirmen les vaguistes. Davant d'aquesta situació demanen als familiars que, "si la patronal i el govern no mouen fitxa, s'enduguin les persones grans a casa uns dies per poder garantir que no estaran desateses".

► Un servei públic en mans privades

Ja fa temps que les persones que treballen en el sector de la dependència –30.000 a Catalunya– alerten de les condicions de treball insuportables a les quals es veuen sotmeses. La major part són dones que cada dia veuen vulnerades lleis com la de prevenció de riscos laborals, la d'igualtat o la de conciliació familiar. A més, si alguna d'elles es posa malalta, cobra menys del Salari Mínim Interprofessional.

Aquestes treballadores són les primeres que parlen de molts geriàtrics com a "aparcaments per a la gent gran", ja que a la seva feina d'infermeres, fisioterapeutes o animadores hi han de sumar la de neteja del centre, la de cuineres o la d'encarregades de la higiene dels pacients. Les treballadores assenyalen amb el dit les responsables d'aquesta situació: les empreses que gestionen les residències públiques. Segons Sergio Martínez, coordinador d'aquest sector a la UGT, "a Catalunya només hi ha disset residències totalment públiques,

la resta surten a concurs i les gestionen empreses privades, que la darrera cosa que volen fer és donar un servei social". En aquest sentit, Martínez explica que la patronal condiona la

A Catalunya 30.000 persones treballen en aquest sector i només 17 residències són públiques

negociació del conveni a Catalunya al fet de "desbloquejar els contractes amb clients privats, cosa que suposa que una llei es converteixi en frau". Un exemple d'això és el cas –que ja ha estat denunciat– d'un client que, gràcies a la Llei de la Dependència, va rebre 800 euros més del govern. La resposta de l'assegu-

radora britànica que gestionava el centre on estava ingressat va ser pujar fins a 2.500 euros el preu per atendre'l. "La mateixa empresa –explica el representant sindical– és la que diu que no pot pagar mil euros mensuals a les categories més baixes". Martínez afegeix "el que vol la patronal és quedar-se els diners que els proporciona la nova Llei i pressiona el govern perquè, si deixa de vendre llits a l'administració, es passarà de tres a cinc anys d'espera".

► El dret de vaga a mitges

Tot plegat, sumat a les amenaces per part d'alguns responsables de geriàtrics, a l'obertura d'expedients per haver faltat a la feina –tot i tenir la baixa d'un metge– i a la impossibilitat de fer una vaga real, va portar les persones que treballen en aquest sector a convocar una aturada real el 17 d'abril, que va tenir un seguiment del 80 per cent. La situació es pot repetir entre els dies 1 i 4 de maig, ja que –de nou– una vaga real farà que no es puguin complir els serveis mínims. ☎

MONTREAL

Quan la gent fa la ciutat

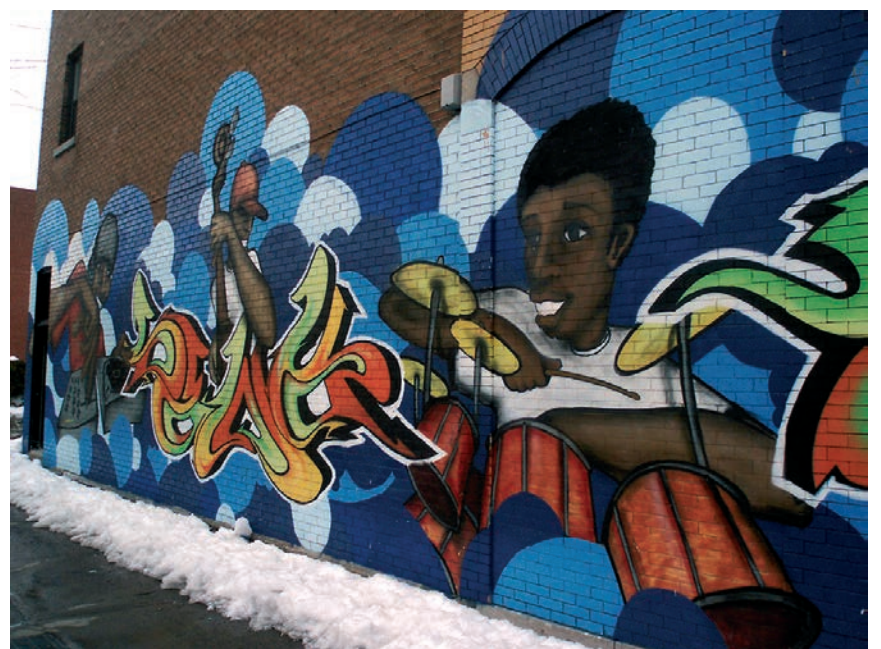
FOTOGRAFIA I TEXT: Iban Ek

La capital québécoise té moltes coses en les quals ens podem fixar. És la capital cultural del Canadà i mostra una voluntat d'inclusió dels diferents tipus d'expressió artística, "política" i cultural. N'agafarem una i parlarem de l'art mural i del grafit en una societat on la utilització de l'espai públic en el sentit més ampli agrada (i molt) malgrat el fred hivernal que els fa arribar a temperatures de -20°C. Podem veure murals o grafits a les parets de les façanes d'edificis, als racons del barri, a les cases, a les botigues o als restaurants. La gent passa i se'ls mira, els comenten, els valoren i s'acostumen a veure'ls pels seus carrers. "A més d'un que no ha entès aquesta idea se li han hagut de parar els peus", diu un noi del carrer Mont Royal.

Pensant en Barcelona, respecte aquest tema, no hi ha hipocresia més gran per part de l'Ajuntament que la seva política actual. Algunes fonts diuen que moltes vegades Barcelona s'ha presentat a l'estranger com una ciutat representativa de la cultura underground i que respecta molt aquesta diversitat d'art.... Hi ha carrers per patinar, parets per pintar i tot un ventall d'activitats per fer en aquest sentit. Una manera més de vendre la ciutat. No cal mirar molt enrere per recordar la normativa del civisme, signada fa poc més de dos anys. En aquesta ciutat no es promou gairebé gens aquest tipus d'art, que es considera vandalisme. Una ciutat, Barcelona, que a la pràctica està ben allunyada del que es veu a les fotografies, l'art lliure dels carrers de Montreal.

LLEIDA // REPRESSIÓ

La sala contenciosa administrativa condemna la Paeria per vulnerar drets fonamentals

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

En una sentència ferma feta pública aquesta setmana, la sala contenciosa administrativa número 1 de Lleida condemna la Paeria a pagar les despeses judicials i anul·la una sanció administrativa imposada contra un membre de l'Assemblea de Joves de Lleida (AJLL). Els fets es remunten a l'estiu de 2006, quan la Guàrdia Urbana va multar tres joves que recollien signatures en el marc de la campanya per la retirada de la simbologia franquista de la ciutat. Els agents van identificar-los i els van confiscar part del material, però no els van informar de la imposició de sancions. Per la seva banda, l'Ajuntament de Lleida tampoc va respondre als recursos interposats i va retirar el material confiscat de l'expedient per amagar el caire polític de les multes.

La jutgessa diu que el consistori ha afavorit la indefensió dels acusats

Ara la jutgessa dona la raó a l'AJLL i determina que el consistori ha vulnerat els drets fonamentals d'un dels joves perquè no ha seguit el procediment administratiu i ha propiciat la indefensió. També el condemna a pagar les despeses del judici per obligar el jove a recórrer a la via judicial per aconseguir la nul·litat de la sanció. També reconeix que els nois estaven recollint signatures. Segons l'AJLL "la sentència constata el caràcter polític d'aquesta denúncia i d'altres similars que està impulsant la Paeria". Tot i això, la valoren com "un parèntesi obligat per les negligències" i denuncien "que els òrgans judicials de Lleida avalen sistemàticament que una protesta social sigui tractada com a delinqüència i no com un dret de la ciutadania. El mateix dia que es va conèixer aquesta sentència, l'Audiència Provincial va condemnar dos joves a cinc dies d'arrest per pintar un mural pels 300 anys de la caiguda de la ciutat."

Des de l'Assemblea Antirepressiva de Ponent recorden que "quan la Paeria va iniciar la via administrativa per criminalitzar i silenciar els moviments socials ja ho vam denunciar. Això no ve de nou i anirem fins al final per demostrar-ho".

Aquest només és el primer judici al qual s'haurà d'enfrontar la Paeria. Durant els propers mesos se celebraran cinc judicis similars per sancions administratives contra diversos membres dels moviments socials de la ciutat. L'AJLL és el col·lectiu més afectat. La quantia econòmica suma 1.450 euros. ①

BARCELONA // LA FISCAL DEMANA ABSOLDR DE DELS AGENTS ACUSATS DE TORTURA

"Tortura és portar aquests policies a judici"

Albert Martínez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

"El que és tortura és que aquests agents s'asseguin a la banquetta dels acusats. No hi ha circumstància, no hi ha indicis, no hi ha res acreditat. L'únic mòbil és la venjança. No ens creiem cap dels testimonis de les víctimes. A mi només em paga l'Estat. Ens fan perdre el temps". En aquests termes es va tornar a expressar el ministeri fiscal durant la segona sessió del judici contra cinc agents policials —quatre d'ells membres actius del Grup VI de la Brigada d'Informació de Barcelona— per les tortures infligides a un detingut l'octubre de 2004. La fiscalia —que va fer emmudir la defensa dels policies

La fiscal defensa el Grup VI de la policia (el seu cap, 'Jordi', apareix d'esquenes a la foto) Albert Garcia

tència, el judici contra els agents del Grup VI de la policia espanyola el 17 d'abril.

▶ Els policies, nerviosos

Abans —i durant una extensa hora i mitja—, l'advocat Jaume Asens havia demandat una sentència condemnatòria contra els cinc agents. Durant la primera sessió havien decidit retirar els càrrecs contra un sisè agent. Mentre l'advocat presentava unes extenses conclusions sobre la tortura, es feia patent el nerviosisme entre totes els policies presents a la sala.

Per Asens les lesions han quedat plenament acreditades —particularment la perforació timpànica soferta pel detingut— sota un escenari de tortura indagatòria, és a dir, d'extracció d'informació. Per aquest motiu, tant l'acusació particular com la popular —exercida per l'ACAT i Memòria contra la Tortura— sol·liciten per a cadascun dels

agents dos anys per un delictes de tortures, un any per un delictes de lesions i dotze anys d'inhabilitació especial. Cal recordar que, segons les dades de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura, només un 10 per cent de les denúncies presentades —5.400 des de 2001— arriben a judici. D'aquestes, només un 5 per cent clouen, en primera instància, en una sentència ferma.

▶ 'Jordi' es descobreix

Durant el judici, el cap del Grup VI —amb placa 74977— va reconèixer implícitament una pràctica llargament denunciada durant els darrers anys: la realització d'interrogatoris il·legals sense la presència d'advocats. I així li va recordar Jaume Asens a les conclusions, tot citant les seves pròpies paraules. El 16 d'abril, durant les testificals, l'agent va explicar que l'habitació on el detingut denunciava que va ser maltractat i on se li va oferir ser

"col·laborador" habitual de la policia està destinada a "prendre declaracions i a fer interrogatoris". Aquesta realitat dual és precisament la que va denunciar el jove detingut.

La darrera sessió del judici va tornar a estar marcada per la desfiliada policial. Quasi tot el Grup VI s'havia citat novament a les portes dels jutjats dues hores abans de l'inici de la vista per bloquejar els accessos a la sala de vistes. Quan es va iniciar la sessió, el públic el conformaven 35 policies de paísà. Només tres membres dels grups de solidaritat van poder accedir a la sala i amb dificultats. Un reconegut inspector va intentar evitar l'entrada a la sala de vistes d'un representant de l'acusació popular. Abans, infructuosament, havien intentat impedir —amb una empenta inclosa— que el fotògraf de la DIRECTA hi accedís per desenvolupar la tasca informativa. ②

BERGA // L'ALCALDE ANUL·LA 22 SANCIONS IMPOSABLES FA UN ANY I MIG

Centenars de persones protesten contra l'ordenança de civisme

Directa Berguedà
/bergueda@setmanaridirecta.info/

La plaça de Sant Joan de Berga va canviar de nom el 19 d'abril per passar a dir-se plaça Incívica durant tota la jornada. D'aquesta manera, centenars de persones van manifestar de manera lúdica, festiva, pública i sense autorització de cap tipus la seva oposició a les ordenances de civisme.

Tal com ja vam informar (DIRECTA 88), el dia 3 d'abril totes les forces polítiques de l'Ajuntament de Berga (CiU, PSC, CUP, ERC i l'exregidor del PP) van aprovar l'Ordenança de Convivència i Via Pública de la Ciutat que, amb el canvi de nom i d'alguns articles, substituïa l'Ordenança de Civisme i Bon Govern després d'un

procés "participatiu" que algunes entitats llibertàries van considerar una farsa. La protesta del 17 d'abril manifestava l'oposició a la nova ordenança sota els lemes de *Per un carrer lliure d'ordenances* i *Aunque la Ordenança se vista de seda Ordenança se queda*.

La jornada va començar al migdia amb el repartiment de coca i xocolata, la instal·lació d'una escenografia del Konvent.0 que representava cadàvers, la pintada de dos murals a càrrec d'uns artistes d'Esplugues i jocs per la canalla. La policia local va fer acte de presència sense identificar ningú. Durant el matí també es van repartir manifestos i es van recollir firmes per exigir la derogació de l'Ordenança. Una gran paella va ser l'encarregada d'alimentar prop d'una vuitantena d'incíviques que

van gaudir de l'humor gruixut de l'Eugenio, les cançons del Comandante Rock i els poemes del Vallès Oriental Joan i Orland. Després de les cançons de l'Andreu i la seva guitarra va aparèixer la pluja durant uns minuts, suficients per forçar un canvi d'espai. El recital de poesia de Blanca Vidal, Josep Grifoll i Enric Casasses es va fer al carrer del Balç, davant de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat, un espai que també va acollir el concert de Bongo Butrako i Manolito's Band. Al final de la jornada les participants van manifestar la seva satisfacció per com havia anat l'acte, per la gran participació de gent i per la solidaritat generada al voltant de la protesta.

A hores d'ara no se sap si hi haurà sancions o no arrel de la protesta, en tot cas sí que podem afir-

mar que el dia abans l'alcalde va fer un decret que anul·lava 22 de les sancions imposades arrel d'una protesta similar que va tenir lloc el 30 de setembre de 2006, després d'un any i mig de lluita contra aquestes sancions. Per tant, el més probable és que el contenciós administratiu previst pel 24 d'abril no s'hagi de fer.

Després de més d'un any i mig de lluita contra el civisme i malgrat l'aprovació de la nova ordenança amb consens polític i revestida d'aparent consens social, el 19 d'abril vam poder comprovar que l'oposició a l'ordenança és gran i ben viva. És probable que alguns col·lectius i persones presentin al·legacions contra l'esmentada ordenança i que la lluita contra l'abús de poder i les arbitriariats que permet aquesta llei continuï. ③

TERRASSA // NOU ANYS DE PROCÉS JUDICIAL CONTRA 32 PERSONES

El judici del KORK III se suspèn una altra vegada

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

Fa nou anys que es va iniciar el procés judicial del Kasal Okupat Revolucionari i Kombatiu de Terrassa (KORK III) i enguany ha estat la desena vegada que se suspèn el judici. La magistrada del jutjat del penal número 2 de Terrassa (Vallès Occidental) encarregada del cas es va veure obligada a suspendre'l temporalment perquè dos dels joves imputats no havien estat citats. L'any passat el motiu de la suspensió va ser que part dels advocats havien rebut l'expedient del cas la setmana anterior i no havien tingut prou temps per preparar la defensa.

Des de Suport Antirepressiu de Terrassa i l'Assemblea de detinguts i detingudes del KORK III s'ha denunciat l'actitud prepotent i provocadora que en tot moment va mantenir la jutgessa durant la sessió de dilluns, on es va posar tant amb la "toga" dels advocats com amb les dues mares encausades que volien entrar al jutjat amb els seus fills.

Les manifestants, pels carrers de Terrassa, demanen la suspensió definitiva del judici Directa Terrassa

Tot i la suspensió temporal del judici, el 17 d'abril es va dur a terme la manifestació convocada per l'Assemblea de detinguts i detingudes sota el lema *Cinc*

anys de presó per una casa que porta trenta anys abandonada. Prop de 200 persones van recórrer els carrers de la ciutat egarenca i van sol·licitar la suspensió

definitiva del procés obert contra els 32 detinguts del KORK III. La nova data pel judici s'ha fixat entre el 6 i el 15 d'octubre d'aquest any. ☎

TERRASSA // EL PODER JUDICIAL HA DESESTIMAT TOTS ELS RECURSOS

Mobilitzacions per aturar l'ingrés a presó d'en Franki

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

El 18 d'abril es va comunicar la desestimació del recurs d'empara al Tribunal Suprem per aturar l'ingrés a presó d'en Franki, el jove terrassenc acusat d'ultratge a la bandera espanyola i d'atemptat a l'autoritat durant la cercavila de la Festa Major de Terrassa l'any 2002.

Cal recordar que tot va començar arran de la denúncia de l'Ajuntament de Terrassa i que, durant el judici, la policia no va presentar cap prova que situés el jove al lloc dels fets. Però, sobretot, una de les coses que va generar més indignació, va ser quan durant el judici un dels agents de la policia va declarar que li havien passat el nom del jove en un paper. Tot i això, el jutge i exfiscal

militar Enrique Rovira del Canto no va dubtar a condemnar en Franki a dos anys i set mesos de presó i a una pena multa de 1.440 euros.

Tot i l'aferriada defensa del cas de la bandera —que fins i tot ha portat el mateix consistori egarenc (excepte el Partit Popular) a sol·licitar un indult— la justícia ha denegat tots els recursos. Arribada la desestimació de l'últim instrument legal, l'ingrés a

presó pot ser imminent. Per aquest motiu, des del col·lectiu Suport Antirepressiu de Terrassa, ja s'han convocat les primeres mobilitzacions: el 24 d'abril a les set de la tarda es farà una concentració al Ple Municipal de Terrassa i el 10 de maig se celebrarà una manifestació a les sis de la tarda a la plaça Universitat de Barcelona. ☎

MATARÓ // L'ACTIVITAT DEL CENTRE SOCIAL NO S'ATURA

Optimisme contingut després del judici al CSOA La Fibra

Directa Maresme

/maresme@setmanaridirecta.info/

Una trentena de persones van rebre les companyes que sortien del judici pel CSOA La Fibra a les portes dels jutjats el 17 d'abril. Hi va haver silenci fins al moment de conèixer el desenvolupament de la vista i satisfacció molt continguda just després que una de les persones informés del desenvolupament del judici a les solidàries concentrades als voltants dels jutjats de Mataró.

El fet és que el judici es va desenvolupar de manera prou favorable als interessos dels o-

kupes per dues raons principals. D'una banda, l'advocada de la defensa va demanar que s'aclarís la ubicació de la finca okupada, ja que el multipropietari Jordi Sans no va deixar clara aquesta informació amb les escriptures presentades i, segons l'advocada dels okupes, això va impedir que el procés es desenvolupés amb rigor. En segon lloc, les acusades van voler defensar-se mitjançant un argument ben clar. La primera demanda presentada pel propietari de la finca després de l'okupació es va fer efectiva el juliol de 2005 i era de tipus penal (cal recordar que el denunciant pot triar entre via

penal, civil o ordinària), però no va evolucionar per falta de consistència legal.

Així doncs, Jordi Sans, propietari de la finca, va reprendre el procés el novembre de 2007 i va interposar una nova demanda, en aquesta ocasió per la via civil. És per això que l'advocada que defensa l'okupació del CSOA La Fibra es va mostrar ferma a l'hora d'afirmar que les demandes sobre el dret hipotecari (tipus de dret pel qual s'està jutjant els okupes del CSOA) només es poden engegar un any després dels fets. D'aquesta manera va mostrar que la darrera demanda interposada per Sans no té validesa, ja que

havia expirat el temps legal en el moment de la seva interposició. Així les coses, al propietari només li resta la via ordinària per intentar recuperar l'espai alliberat pels okupes, una via que es caracteritza per la seva lentitud processal.

En qualsevol cas les implicades en el judici han volgut deixar clar que la demanda civil que se'ls va interposar només ha caducat i en cap dels casos ha prescrit. Ara, afirmen les implicades, només queda esperar que s'emeti la sentència, que trigarà aproximadament un mes a arribar. No obstant això, l'activitat de La Fibra no s'aturarà. ☎

GIRONA // FEIXISME

El partit xenòfob de Blanes vol retirar el 0,7% destinat a cooperació

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Blanes és un dels municipis pioners en l'àmbit del treball en codesenvolupament. Una taula participada per diferents entitats decideix a quins projectes es destinarà el 0,7 per cent del pressupost municipal. Des de l'assentament de població immigrada a la vila, a Blanes s'han executat molts projectes de codesenvolupament, és a dir, projectes liderats pels nous veïns del municipi i que tenen com a beneficiaris els països d'origen corresponents. Tot i la bona pràctica reconeguda per diferents institucions i per les mateixes entitats del poble, el Partit Democràtic de Blanes (PDB), que forma part de l'equip de govern, ha decidit engegar una campanya de recollida de signatures per demanar que el 0,7 per cent no es destini a la cooperació. Com a mínim així ho ha fet saber Anselm Ramos, regidor del PDB, que ha manifestat que preferia destinar les ajudes a les necessitats del municipi. La regidora de solidaritat i cooperació, Montserrat Pasquina (CiU), ha manifestat que no està al cas de la proposta i ha assegurat que en els pressupostos actuals s'ha aprovat la partida del 0,7 per cent a cooperació.

El PDB forma part de l'equip de govern i és liderat pel germà de l'ex alcalde de CiU Ramon Ramos

Com ja va informar la DIRECTA en el moment de la constitució del PDB (novembre de 2006), es tractava d'una iniciativa de caire populista liderada per Anselm Ramos —germà de l'exalcalde de CiU, Ramon Ramos— i que, amb el pretext de la immigració, pretenia aglutinar el descontent per la manca de respostes socials al municipi. A les darreres eleccions municipals el PDB va aconseguir dos regidors i, actualment, forma part de l'equip de govern del municipi, juntament amb el Partit Popular i Convergència i Unió, que ostenta l'alcaldia.

Per sortir del pas, el ple consistorial va aprovar una moció de rebuig a la campanya del PDB, signada tant pels seus companys de govern (PP i CiU) com per la resta de grups del consistori (PSC, ICV-EUiA i ERC). La moció titllava la iniciativa del PDB d'insolidària. ☎

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

EGIPTE // 25.000 TREBALLADORES DEL TÈXTEL LLUITEN PER UN AUGMENT SALARIAL

Mahal·la: la Intifada del Nil

David Karvala
/El Caire (Egipte)/

Les protestes massives a Egipte de les últimes setmanes –i la brutal repressió estatal conseqüent– són només l'exemple més recent d'una onada de lluites que amenacen aquest important aliat d'Occident. El 6 d'abril havia de ser un dia de vaga i d'ocupació a la planta tèxtil de Mahal·la, una ciutat de mig milió de persones a uns 140 quilòmetres al nord del Caire. Així ho havien decidit els 25.000 treballadors i treballadores d'aquesta enorme fàbrica tèxtil, que lluiten per un augment salarial en un sector on el sou habitual és d'uns 30 euros al mes. També denunciaven la corrupta direcció de l'empresa estatal, responsable de portar la companyia a la ruïna, ja que es rumoreja que volen preparar-la per a la privatització. A més, la protesta desafiava el sindicat oficial, el qual s'hi oposava.

La policia va atacar els manifestants deixant un balanç de 800 detinguts, centenars de ferits i, almenys, dos morts

Però el règim de Hosni Mubarak –que dirigeix Egipte des de fa 27 anys– va prohibir l'aturada. Dies abans les forces de seguretat havien pres la ciutat, intimidant els treballadors més actius. La matinada del mateix dia 6, només hores abans de l'inici de la vaga, van envair la planta, detenint 150 treballadors. El mateix dia a la tarda milers de treballadors i altres residents de Mahal·la van començar a manifestar-se pel centre de la ciutat. La policia va atacar els manifestants amb bales de goma, gasos lacrimògens i foc real, deixant un balanç de 800 persones detingudes, centenars de ferits i, almenys, dos morts. A la nit desenes de milers de persones es van enfrontar a la policia amb pedres i barricades. La gent llençava els cartells de Mubarak, tant a la pròpia Mahal·la com a diversos pobles propers. Les protestes es van estendre a altres regions d'Egipte, incloent intents, reprimits per la policia, de fer vaga a algunes fàbriques.

Al Caire, coincidint amb la mobilització de Mahal·la, part del moviment per la democràcia va cridar, mitjançant els sms i inter-

Internet

manifestació dels treballadors tèxtils de Mahal·la en vaga

net, a una aturada ciutadana. Encara que una vaga general no es pot organitzar així, molta gent es va absentar de la feina i centenars d'activistes es van concentrar al centre de la ciutat, sota una forta pressió policial. A les universitats milers d'estudiants van marxar en solidaritat amb les lluites obreres, contra la repressió i la dictadura. Els disturbis van continuar uns dies més, principalment a Mahal·la.

El suport popular no es va deure només a la solidaritat. Les pujades de preus que han arrasat Egipte els últims mesos han generat molta ràbia. Sobretot hi ha una crisi pel pa, que és el menjar bàsic de la població. Als forns que venen pa subvencionat per l'Estat les cues són llargues i desesperades –les baralles ja han causat morts– i sovint s'exhaureixen les existències. Als forns privats els preus s'han multiplicat per cinc, principalment per la pujada internacional dels cereals.

► Punt d'inflexió

Aquest conjunt d'experiències presenten un balanç contradictori. La part negativa és, evidentment, la repressió. Encara hi ha centenars de detinguts i dues famílies han perdut persones estimades. Però, per altra banda, representa un punt d'inflexió en la història recent de les lluites socials egípcies.

L'any 2000, amb l'esclat de la segona Intifada palestina, es va inspirar la solidaritat a Egipte. Es

van crear xarxes d'activistes a moltes ciutats que es convertirien després en el moviment contra la guerra a l'Iraq. Es van convocar protestes –il·legals i durament reprimides– de desenes de milers de persones al centre del Caire el març de 2003. L'any 2005 aquestes forces socials s'unirien en una nova campanya per la democràcia que van anomenar *kifaya*, que vol dir prou en àrab. Però aquests moviments tenien més força entre les professions liberals i els estudiants que no pas entre la classe treballadora.

Per això és molt important l'onada de lluites obreres que viu Egipte des de desembre de 2006, iniciada per una altra vaga també a Mahal·la. Des de llavors, les aturades s'han estès a altres fàbriques del tèxtil, al transport públic, l'ensenyament, la sanitat, l'administració estatal, etc. Fins ara l'estat no havia gosat reprimir-les i intentava limitar-les a qüestions econòmiques, evitant a tota costa que connectessin amb els moviments polítics, però aquesta tàctica s'ha trencat del tot.

El principal partit d'oposició, els Germans Musulmans –que compten amb un milió de seguidors–, s'ha mostrat indecisa davant les vagues, ja que és una organització moderada i dirigida per homes de negocis. Altres corrents polítics com els nasseristes i, sobretot, els socialistes revolucionaris, malgrat les seves forces modestes, han aconseguit

connectar amb els treballadors més actius i han contribuït molt a les lluites laborals.

Per altra banda, els mateixos obrers han viscut en carn pròpia la realitat de la dictadura. L'acció dels sindicats estatals, que justifiquen els sous de misèria, obliga el col·lectiu de vaguistes a posar en qüestió el règim.

Moltes coses comencen a canviar. En una assemblea un home parlava del paper de “les senyores”. Una treballadora el va interrompre: “No ens diguis senyores! Som treballadores i n'estem orgulloses. Treballem a la fàbrica, treballem a casa i treballem a la granja. Som treballadores!”. Una activista a Mahal·la explicava: “Els nanos estan tirant pedres, igual que a la Intifada palestina i, mentre criden que *La revolució ha arribat*”. Sembla que davant aquestes expressions no es pot negar el potencial del nou moviment.

► Les conseqüències regionals

Les lluites com les del 6 d'abril demostren una gran força per generalitzar i unir la lluita per la democràcia i contra l'imperialisme amb les lluites obreres. Els mateixos treballadors en lluita fan les connexions entre els seus conflictes i la situació dels palestins de Gaza davant els atacs israelians. Així, quan Hamas va obrir la frontera entre Gaza i Egipte, el primer camió que va entrar a la Franja des d'Egipte portava ajut

–per un valor de 40 sous mensuals– de les fàbriques en lluita.

Tota la política bèl·lica de Bush a l'Orient Mitjà depèn del suport de règims locals com el de Mubarak. Egipte rep uns 2.000 milions de dòlars l'any en ajut militar dels EUA i és un aliat essencial d'Israel, a qui subministra el ciment que necessita per al mur de Cisjordània. L'estat de setge contra la Franja de Gaza –frontera amb Egipte– seria impossible sense la col·laboració de Mubarak.

Per això, si aquestes mobilitzacions poden arribar a posar en qüestió la continuïtat del seu règim, representarien un potencial enorme per a la llibertat de Palestina i contra l'imperialisme a la regió. ☺

Més informació:

<http://concairo.blogspot.com>

Eleccions sota control

Dos dies després dels fets de Mahal·la, el 8 d'abril, es van celebrar unes eleccions municipals més que dubtoses. Dels 10.000 candidats que el principal partit d'oposició, els Germans Musulmans, volien presentar, tots, excepte 21, van ser prohibits. Amb aquest tipus de tàctiques el Partit Nacional Democràtic de Mubarak s'assegurava que no tindria oposició per accedir al 90 per cent de les regidories.

BRASIL // JORNADA DE LLUITA PEL DOTZÈ ANIVERSARI DE LA MATANÇA D'ELDORADO DOS CARAJÁS

L'abril roig' dels sense terra

Brasil do Fato • Directa
/Sao Paulo (Barcelona)/

Com cada any el Moviment dels treballadors Rurals Sense Terra del Brasil (MST) ha dedicat l'abril a mobilitzar les seves bases per tal d'impulsar una reforma agrària que, al seu parer, "avança lentament". Dotze anys després de la matança del 17 d'abril a Eldorado dos Carajás —raó per la qual aquesta data és reivindicada com el Dia Internacional de la Lluita Pagesa—, les protestes han pres més amplitud i potència que mai. La coincidència amb la victòria de Fernando Lugo al Paraguai —recolzat pels moviments agraris d'aquell país— han acabat de donar-li un aire encara més esperançador.

El que enguany s'ha batejat com a "abril roig" s'ha estès per 17 dels 27 estats del país i ha inclòs desenes d'ocupacions de fins a 35 latifundis —27 dels quals a l'estat de Pernambuco, al nord-est—, oficines bancàries i edificis governamentals i administratius. També s'han fet manifestacions, talls de carreteres i milers de persones —tant de l'MST com d'altres col·lectius rurals i moviments socials— han participat en les mobilitzacions.

Encara que no és la més nombrosa, la protesta més significativa ha estat a la capital del país, Brasília, on més de 3.000 perso-

Milers de persones s'han mobilitzat els darrers dies per la reforma agrària al Brasil

Rodrigues

nes de les organitzacions que conformen el Fòrum Nacional per la Reforma Agrària han acampat durant una setmana a l'estadi Mané Garrincha. El que els organitzadors han anomenat Campament Nacional pel Límit de la Propietat de la Terra ha reunit petits pagesos, sense terra, assentats i acampats de la reforma agrària, indígenes, ecologis-

tes i militants de la teologia de l'alliberament provinents de més de vint estats brasilers.

En unes declaracions a UOL TV, João Pedro Stedile —portaveu de l'MST— s'ha mostrat "satisfet" per la resposta a la convocatòria de l'"abril roig" i ha destacat que per primera vegada hi han participat altres moviments rurals a més de l'MST, cosa que significa que "els

sense terra ja no estem sols". Això ho ha explicat pel canvi de la situació al camp, "on ja no es lluita sols contra el latifundi, sinó contra el model agrícola de les multinacionals". Stedile s'ha felicitat pel fet que enguany no hi hagi hagut cap mort ni cops repressius destacables, tal com havia passat en jornades anteriors, i ho ha atribuït a l'existència de governs estatals "més

Dotze anys d'impunitat

La matinada del 17 d'abril de 1996 desenes de policies van emboscar un campament de pagesos sense terra que reclamaven la desapropiació d'un latifundi improductiu. El resultat va ser de dinou morts i desenes de ferits, alguns dels quals han quedat mutilats per sempre. Des de llavors, la corba S de la carretera PA-150 al sud de l'estat de Parà s'ha convertit en el símbol de la lluita per la reforma agrària, però també en el símbol de la impunitat. Dotze anys després de la matança no hi ha hagut cap condemnat. Tant els seus autors materials com els intel·lectuals han estat absolts, si és que han arribat a anar a judici, i les víctimes i les seves famílies encara no han rebut cap indemnització. Algunes d'aquestes persones han acampat davant la seu del govern de l'estat durant les jornades de commemoració per reclamar a la governadora Júlia Carepa el compliment de les seves promeses de justícia.

d'esquerres", els quals haurien donat "millors directrius a les seves policies". Una policia que no han de servir —rebla Stedile— "per tractar els conflictes socials".

IRAQ // LES CONSEQÜÈNCIES DE LA GUERRA CIVIL XIÏTA

Iran desbarata a Bàssora els plans dels EUA sobre el petroli iraquianà

MK Bhadrakumar (Asia Times)
/Nova Delhi (Índia)/

Després d'una setmana d'enfrontaments entre les faccions xiïtes ad-Dawa i el Consell Suprem Islàmic de l'Iraq (CSII), amb l'Exèrcit al-Mahdi de Muqtada Al-Sadr al sud de l'Iraq, es va aconseguir un acord de pau a la ciutat santa de Qom, a l'Iran. Tot i que els nord-americans solen culpar la Força al-Quds de la Guàrdia Revolucionària d'Iran de totes les seves desgràcies, el seu general Qassem Suleimani va intervenir com a mitjancer entre els xiïtes iraquians.

Tanmateix, Nuri Al-Maliki, primer ministre iraquianà, que va supervisar les operacions contra l'Exèrcit del Mahdi, no en sabia res. George Bush acabava d'elogiar-lo per des-

lliurar una batalla "històrica i decisiva" en la història d'un "Iraq lliure". Ambdós han quedat en ridícul.

Mohamed Ali Hosseini, portaveu del ministeri d'Afers Estrangers iranià, va ser molt dur amb el govern d'Al-Maliki: va deplorar l'ús de les forces aèries ocupants contra les milícies d'as-Sàder —"onades d'atacs aeris nord-americans i britànics contra civils"— va fer una crida als grups xiïtes perquè posessin fi al conflicte, ja que "els enfrontaments només serveixen als interessos dels ocupants i els donen pretextos per continuar la seva presència il·legítima a l'Iraq". I el que és més important, va demanar que hi hagués negociacions "en un ambient amistós i de bona voluntat".

La simpatia per Al-Sadr ha estat present en totes les referències ira-

nianes als enfrontaments. Des del país persa s'ha afirmat que l'Exèrcit al-Mahdi estava sent "injustament situat en el punt de mira", ja que va ser Al-Maliki qui "es va negar a posar una data límit perquè les tropes de la coalició abandonessin el país". També han assegurat que les tropes nord-americanes van proporcionar al govern "informació d'intel·ligència, vigilància i alguns atacs aeris" i que les tropes iraquianes es negaven a obeir les ordres de disparar contra la milícia d'Al-Sadr.

▶ Controlar Bàssora, controlar el petroli

D'aquesta batalla es poden extreure diverses conclusions. La més important és que el triomfalisme de Bush per l'estratègia de l'increment de tropes ha resultat ser

absurd i que el seu doble discurs ha quedat en descobert. Crida l'atenció que Washington promogués l'última espiral de violència mentre l'Iran proclamava un alto el foc.

Iran ha frustrat l'objectiu dels EUA i del Regne Unit de controlar Bàssora. Sense aquest control fracassa la seva estratègia de dominar els "fabulosos" camps petrolífers del sud de l'Iraq i fa impossible que les multinacionals del petroli intervinguin per tal d'iniciar la producció petroliera a gran escala. La Companyia Petrolífera del Sud de l'Iraq té la seva seu central a Bàssora i a la regió es concentren xarxes d'oleoductes, estacions de bombatge, refineries i terminals de càrrega. Els magnats del petroli nord-americans insistiran a assegurar aquestes instal·lacions abans d'invertir.

La idea era d'apoderar-se ara de la ciutat per impedir que els seguidors d'Al-Sadr aconseguissin l'administració local després de les eleccions d'octubre, doncs tot indica que els saderistes gaudeixen de gran suport popular. Han sabut captar les aspiracions de les masses de pobres, oprimits i desposseïts de la comunitat majoritària xiïta, que són difícils de reemplaçar en unes eleccions democràtiques. Washington i Londres han de sentir-se molt frustrats per no haver pres encara el control de Bàssora i ara els caldrà repensar la seva estratègia. Però a Bush se li acaba el temps per evitar que el seu successor hereti un procés irreversible a l'Iraq.

Més info: www.iraqsolidaridad.org

CICLE DE VAQUERIES
Moviments socials i governabilitat local
Noves formes de participació local i Cooperació Internacional
Novembre '07 - Abril '08
INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ comunicacio@sci-cat.org

SCI Catalunya
LLOC: SCI Catalunya. Carme 95, Barcelona
HORARI: Divendres no festius de 19 a 20.30h

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel 93 443 01 90
Fax 93 329 71 32

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

terra d'escudella

MENÚ AL MIGDIA 8,20 €

CUINA CATALANA WWW.TDK.CAT

C/PREMIÀ, 20 SANTS - BCN 93 422 16 13

della, trinxat, peus de ministre, maca
pa de peix, canelons d'espinacs, truita
ists d'espinacs i formatge de cabra
a de ceba i pebrot, galta al forn, garro
ardines en escabech, mandonguilles

pastanaga, tabul
mb cargols, lluç a
cigrons, faveses s
amanida am
pastís de verdura

disco

100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

‘La Vanguardia’ contra els conductors d'autobusos

Enric Borràs Abelló

El diari *La Vanguardia* no està d'acord amb el pacte entre Transports Metropolitans de Barcelona i els conductors d'autobusos. L'editorial del 16 d'abril ja ho deixava clar. Segons el diari la resolució del conflicte "indica fins a quin punt d'anormalitat es mouen les reivindicacions al sector públic". El problema és que s'hagin "acceptat gairebé totes les reivindicacions dels convocants", menys feina i més descansos pel mateix salari. Segons el diari això és una "flagrant debilitat empresarial i política que ha deixat en molt mala posició els sindicats que, com CCOO i UGT, es van negar a seguir el joc a les organitzacions de treballadors més bel·ligerants". Així doncs, *La Vanguardia* opina que "pitjor no es podia haver fet" i es queixa que l'empresa hagi

cedit i hagi fet quedar malament els sindicats que no han fet res per millorar les condicions laborals dels treballadors.

La línia editorial del diari, però, no només es nota en l'opinió. El titular de la segona pàgina dedicada a l'acord és, senzillament "Un regal de 25 minuts", en referència als 25 minuts de descans que acumularan a partir d'ara cada dia de treball i que han de servir perquè els conductors puguin augmentar els dies de descans a banda dels festius. *La Vanguardia* explica que TMB ha regalat 25 minuts al dia als conductors d'autobusos (que cobren un sou poc més que mileurista), considera que descansen massa pel salari que tenen i que tot plegat pot arribar a costar quatre milions d'euros l'any a TMB. Això sí, ningú no diu què cobra qui ha escrit l'editorial, ni quants dies a la setmana descansa el

redactor de la notícia o de quan és la seva nòmina. Només critiquen el sou i les festes dels conductors perquè lluitar per demanar dos dies de descans setmanals és demanar massa.

Però no n'hi ha prou amb això. El diari també inclou una columna d'opinió d'Alberto Gimeno sota l'epígraf "anàlisi", on es comparen els conductors d'autobusos amb els nens malcriats que es comporten malament en llocs públics perquè els seus pares no els eduquen bé. La proposta del suposat analista és senzilla: "Davant del vici de demanar hi ha, a vegades, la virtut de no concedir, una pràctica en desús al transport urbà". Sense justificar cap de les opinions de la suposada anàlisi, situat impunement enmig de la informació com si fos un text interpretatiu, Alberto Gimeno —que tampoc explica què cobra o quants dies descansa— diu que la mobilització dels conductors és de "dubtosa moralitat" i que els agitadors professionals continuaran pressionant l'administració fins que no se'ls freni.

GlobalVoices.org, la veu dels ‘bloquers’ del món

Joan G. Vallvé

La negació d'un passaport a una transsexual ugandesa, la destrucció dels barris més antics de Damasc en pro de la modernitat, el tabú entorn de la SIDA al món àrab o l'oposició a la legislació antiterrorista nord-americana són només algunes de les històries que es poden llegir un dia qualsevol a GlobalVoices.org, un portal fet per *bloquers* que recullen l'opinió d'altres *bloquers* del seu

propi país, l'enllacen i la publiquen en anglès perquè sigui accessible per a tothom. Amb aquesta eina, quan hi ha un conflicte a qualsevol lloc del món, és possible saber de primera mà —i lluny dels grans mitjans de comunicació— què en pensa la gent que hi viu. A partir dels enllaços a blocs de la zona que hi recopilen redactors voluntaris, només cal llegir i navegar, perdre's entre blocs de països llunyans i aprendre de primera mà com viuen els seus ciutadans.

El portal, un bon exemple d'allò que alguns anomenen "periodisme ciutadà", busca afavorir el diàleg entre *bloquers* de diferents cultures i països, donar a conèixer conflictes que sovint s'escapen dels mitjans de comunicació i permetre l'accés a testimonis de primera mà. Cal tenir en compte, però, que no es tracta de notícies sinó de textos que, sovint, barregen informació i opinió i que cal contrastar per tal d'assegurar-ne la veracitat. Tot i això, es tracta d'una eina útil per conèixer altres realitats.

D'altra banda, a GlobalVoices.org també es dona suport a *bloquers* de països que tenen restringit l'accés a internet o que poden patir censura o represió per les opinions que hi publiquin. Per això s'hi recomanen les eines de navegació anònima i és possible descarregar-s'hi el *Handbook for bloggers and cyberdissidents*, un manual pràctic per ajudar la gent que no vol callar i que està dissenyada a fer servir internet.

Els grans rotatius continuen atacant les contràries a Bolonya

Àngelo pineda

Els rotatius majoritaris continuen carregant contra el moviment estudiantil contrari a l'anomenat pla Bolonya. Aquest cop és el torn de *La Vanguardia*, que el 22 d'abril va publicar un petit reportatge signat per Mercè Beltran titulat "Campus revoltat". El text ens parla de les "protestes violentes d'un grup reduït d'estudiants de l'Autònoma" que "enterboleixen el clima universitari".

Per començar, citen una vicerectora d'una universitat de Zuric indeterminada que, perplexa, es pregunta retòricament per la permissivitat vers els estudiants que van protestar contra la Conferència d'Uni-

versitats Europees. Així doncs, *La Vanguardia* —mitjançant la ploma de Mercè Beltran— ens introdueix a les arrels de "l'avalot estudiantil" que, segons ells, va començar el 4 de març quan un grup de persones "amb passamuntanyes, cadenes i tenalles" va ocupar la Facultat de Lletres tot expulsant els "estudiants, professors i personal de l'administració" amb "amenaces i intimidacions". Com que l'actitud receptiva del deganat i el rectorat va ser infructuosa i no van poder establir un diàleg amb els atrinxerats ("després de diversos intents"), "l'episodi violent" va acabar amb la intervenció dels Mossos. Una intervenció de la qual només es destaca que les parets de la facultat van acabar "plenes de pintades".

Aquesta és l'objectivitat amb què es relaten els fets en aquest reportatge. I com que no en tenen prou, assenyalen el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans com a responsable dels fets, encara que també hi participin persones "lligades a moviments assemblearis i de l'independentisme radical". Es recull el testimoni d'una estudiant contrària a Bolonya pertanyent a la Plataforma contra la Privatització. Però s'amaga el fet que també pertany al SEPC. Sigui com sigui, la descredita a l'última part de paràgraf: "Algun d'aquests estudiants pertany al Consell de govern i no ha assistit gairebé mai a les reunions". Segons fonts de la UAB, naturalment.

Al final del reportatge reproduïen extensament les opinions dels rectors d'algunes universitats catalanes. I aquí trobem algunes perles com que els opositors són "un grup minoritari antisistema que està en contra de les normes de convivència habituals en un estat democràtic". Un grup, en definitiva, que "demostra que els seus interessos estan molt lluny de la millora de la universitat pública".

Ens podria sorprendre el fet que no s'acudeixi al SEPC per contrastar les informacions "desinteressades" del rectorat o per conèixer la naturalesa de les seves reivindicacions. Però tot això és mentida, ja que a aquestes alçades no ens pot sorprendre gens.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Ràdio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Ràdio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Ràdio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Ràdio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Ràdio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

Publicitat

**CAMARADA
KALASHNIKOV
NOU DISC**

www.camaradakashnikov.com
www.radikalrecords.net

www.siempre-contra.de
www.mm-crew.com

**MANS
MENT
I COR**

Actes del 2on aniversari

La **Directa** a la Jornada de Mitjans Lliures de 9 Barris - La Cultura va de festa

Dissabte 26 d'abril. De 17.30 a 20.30. Parc de la Guineueta. Barcelona

- Espai Audiovisual:
- Videomaton Coet, tota la tarda
 - Projectió Emisió Pilot Coet TV
 - Taller de Podcast - Radio Resaka
 - Projectcions de Asamblea Disolvente-Viscera

Espai Obert:
18h. Presentació del llibre "La indirecta. Una entrevista a l'esquerra" coordinat per Sergi Picazo, periodista del setmanari. Entrevista interactiva en directe a Manuel Delgado, professor d'antropologia. (Aquesta entrevista sortirà publicada a la Directa. Us animem a participar).
19h Presentació de la revista Viscera i la Asamblea Disolvente.
20h Lectura de poemes a càrrec de Leo Miller.Radio Bronka.

A més a més, Espai Taller: de 17.30 a 20.30h. Veganxs sin fronteres presenta: deliciós taller de menjar vegà; Espai Cibernètic i Espai Info.

a més a més

23 d'abril.
Parades de la *Directa* a la Diada de Sant Jordi.

25 d'abril.
18.30. Universitat Pompeu Fabra. Barcelona.
Taula Rodona. (Més informació al proper número).

2^{ANYS} de *directa*

Divendres 25 d'abril • 18:30h.

Universitat Pompeu Fabra

[Auditori de l'edifici 'Rambla']

Rambles, 30-32

[Entrada per la plaça Joaquim Xirau]

TAULA RODONA 'El periodisme crític, avui', amb:

Martxelo Otamendi

Director del diari Berria, que va substituir a Egunkaria després de la seva il·legalització

Xavier Giró

Professor de periodisme polític a la UAB i director de l'Observatori de la Cobertura de Conflictes

Jordi García

Fundador de la revista Illacrua

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE:

'La Indirecta. Una entrevista a l'esquerra'

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) HORTA - GUINARDÓ El Tinter La Plana, 10 Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 CLOT La Farinera Gran Via, 837 CSO La Revoltosa Rogent, 82 SANT ANDREU Patapalo Rubén Dario, 25 Bar La Lira Coroleu, 14 Bar La Lluna Ramón Batlle, 17 Andy Blue Can Fabra Trèvol Portugal, 2-4 Baixos Quiosc Comerç Plaça Comerç Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre	NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274 Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82 Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4 Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars Quiosc Plaça Lluchmajor CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Vallldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació BERGA La Banda Mercat Municipal CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Pssg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12	CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103 ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18 ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La Resistència Rosalía de Castro, 92 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 Quiosc Discom Alfred Perenya, 64 Quiosc Gallardo Freixa Rambla Ferran s/n La Vella Escola Clot de les Monges, 1 MATARÓ Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert Moes Joc de la pilota, 9 Els Carlins Sabateria, 3-5	MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45 OLOT Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6 REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 RIPOLL Bar l'Obrador c. Estació, 3 SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida Sicília 97 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2 SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 Ateneu Sanfeliuenc Vidal i Ribas, 23 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDE'S La Fornal Sant Julià, 20
--	---	--	--

Què es cou

El Judici Popular Contra la Violència Urbanística esdevé una guia per a l'anàlisi i la reflexió al voltant dels conflictes socials

Directa Manresa

/campanyes@setmanaridirecta.info/

El Judici Popular Contra la Violència Urbanística celebrat el 19 d'abril al centre cultural del Casino de Manresa crearà un precedent en la difusió dels conflictes socials. Es tracta d'una iniciativa original per crear un espai de reflexió i anàlisi. Les organitzadores van explicar que "les 'víctimes' sempre som les acusades" i que, per aquest motiu, han volgut anar "més enllà del delictes, tot contextualitzant-lo, i creant un espai d'anàlisi col·lectiu sobre la problemàtica".

Més de setze testimonis i analistes han participat d'aquest projecte. Mitjançant el fil conductor del cas de la casa okupada Can Cristu, amenaçada de desallotjament, es perfilava l'estructura d'aquest judici, que es va dividir en quatre blocs: negoci, institucions, repressió i mitjans de comunicació. Després de cada bloc el públic, més d'un centenar de persones, participava del judici i exposava el seu veredict, que va coincidir en la culpabilització de totes les imputades. Cal destacar que totes les acusades van ser citades al judici mitjançant una carta certificada. Com era d'esperar, cap d'elles no hi va assistir ni va comunicar res.

El negoci immobiliari

El Bages és una de les comarques on s'han construït més habitatges durant els darrers anys. Segons les dades de l'Associació de Promotors i Constructores d'Edificis de Barcelona (APCE) de 2007, el preu per metre quadrat útil és de 3.590 euros de mitjana (mínim 2.382 euros i màxim 5.508 euros). La dinàmica del sector immobiliari dels darrers anys es basa en un increment de la promoció amb habitatges més petits i més cars. En aquest sentit, el primer bloc del Judici

El Bages és una de les comarques on s'han construït més habitatges durant els darrers anys

Popular va consistir a explicar i analitzar el negoci immobiliari, molt lligat al paper que juguen les entitats financeres. L'alt grau d'endeutament a causa de l'augment de les hipoteques es va posar de manifest amb el testimoni de la Laura, una noia que va comprar un pis i —des de llavors— s'ha vist immersa en una espiral de problemes amb els propietaris anteriors, les entitats ban-

Oriol Segon

El públic aixeca la butlleta per culpabilitzar les acusades

càries, els notaris i els advocats. En aquest bloc tampoc va passar desapercebut el testimoni d'un veí del Barri Antic de Manresa que pateix assetjament immobiliari des de fa temps a causa de la transformació del barri, ja que actualment es troba enmig d'un procés de "modernització" a costa de la destrucció de l'estructura tradicional.

El moviment okupa va ser representat, a banda de Can Cristu, per la testimoni del CSO Na Bastardes, que va ser desallotjada a finals de 2005. Des de Na Bastardes es van exposar els diversos tripijocs especulatiu sobre l'immoble okupat i les acusacions van recaure sobre el president de l'APCE, Enric Reyna, i sobre el president de Caixa Manresa.

Les institucions públiques

La major part dels projectes urbanístics de Manresa han estat permesos per l'Ajuntament, ja sigui amb les llicències d'obres, la participació en projectes —mitjançant l'empresa semipública Projectes Territorials del Bages— o amb les reiterades requalificacions del sòl.

El segon bloc del judici va determinar quin és el paper que juga la institució en la violència urbanística. Colpidor va ser el testimoni de la Montse, la qual vivia en un habitatge que es va veure afectat pel Pla Parcial de les Basses, que pretenia urbanitzar una zona de camps de conreu. Al traçar les línies del pla, el seu habitatge i altres del voltant van quedar inclosos. Al negar-se a entrar al pla urbanístic, l'Ajunta-

ment de Manresa va expropiar-li la casa a un preu irrisori. Ara el lloc que ocupava la casa és el pati intern d'una illa de blocs de pisos, amb sis piscines particulars incloses.

En aquest bloc, a més, es van exposar les dificultats per accedir a un pis de protecció oficial i també el procés de destrucció del barri. Aquest últim tema va estar representat pel testimoni d'un membre de l'AAVV del barri de les Escodines que va exposar la degradació del seu barri com a "conseqüència de la deixadesa endèmica per part de l'administració local".

Les acusacions van adreçar-se a la Ministra d'Habitatge, al president de l'Estat espanyol, al president Montilla i a l'alcalde i al regidor d'urbanisme de Manresa.

La repressió

Aquesta part del judici es va centrar en el model repressiu institucional vers els moviments en lluita contra l'especulació urbanística. Hi van participar testimonis de cases okupades com Can Cristu i la Coktelera. Aquesta última va patir dos assalts il·legals dels Mossos d'Esquadra —la segona vegada amb un desallotjament cautelar— i la detenció de sis persones. Les analistes del model repressiu van exposar el marc legislatiu sobre els delictes d'usurpació i van parlar de l'enduriment de la pena a partir del 1995. També van explicar alguns casos repressius del moviment okupa, com el recent cas del desallotjament il·legal del barri del Clot de Barcelona. Es va fer

una menció especial del cas del Kork III de Terrassa, ja que en aquell mateix moment, a la ciutat egarenca, s'estava organitzant una manifestació de suport a les encausades pel proper judici.

Les penes relacionades amb els delictes d'usurpació s'han endurit des del 1995

Les acusacions d'aquest tercer bloc van ser pel president del Tribunal Suprem de Justícia, pel cap del Mossos d'Esquadra i pel conseller d'Interior Joan Saura, entre altres.

Mitjans de Comunicació

Els Mitjans de Comunicació constitueixen un punt essencial a l'hora de configurar l'opinió pública. El fet de silenciar i crimina-

litzar són les tàctiques més habituals. En aquest darrer bloc del judici es van analitzar les relacions dels diversos grups comunicatius amb el mercat immobiliari, com són tractades les informacions sobre aquest sector i sobre el col·lectiu okupa i quina importància té la contrainformació. Es van evidenciar, doncs, els lligams de promotores, immobiliàries i constructores amb l'accionariat i participació de propietat dels grups comunicatius, amb una especial atenció i anàlisi al mitjà regional *Regió 7* (propietat d'Edicions Intercomarcals SA). El testimoni d'una membre de la publicació *El Pèsol Negre* va posar de manifest la necessitat de mitjans contrainformatius per a garantir una informació sense interessos econòmics i que siguin una eina de lluita.

Les acusacions d'aquest bloc van recaure sobre el compte de Godó, Josep Cuní, Pilar Rahola i Oscar Bolancells, experiodista del *Regió 7* i ara cap de comunicació dels Mossos d'Esquadra de Manresa. ☎

Per contactar:

JUDICI POPULAR CONTRA LA VIOLENCIA URBANÍSTICA Manresa, 2008.
www.somnisdesperts.org
info@somnisdesperts.org

“El que és petit no és menor”

DUES EXPERIÈNCIES COOPERATIVES REFLEXIONEN DURANT LA PRESENTACIÓ DEL LLIBRE ‘EL PATRIMONI COOPERATIU’

Jordi Panyella

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Josep Calvo –antic membre de la Cooperativa La Fraternitat del barri de la Barceloneta– i Laura Espasa –membre de la cooperativa de consum La Tòfona (abans La Gleva) del barri de Gràcia de Barcelona– van coincidir el 15 d'abril a la presentació del llibre *El Patrimoni Cooperatiu* per explicar i buscar coincidències en les dues experiències. El llibre, que ha estat editat per la cooperativa editorial ecos, es va presentar al Museu Etnològic de Barcelona amb un format d'entrevista en viu.

La Fraternitat va ser una cooperativa fundada el 1879 que va fomentar la cultura i l'oferta de serveis de consum

La Fraternitat va ser una cooperativa fundada l'any 1879 que, amb molts alts i baixos, va perseguir bàsicament dos objectius: el foment de l'activitat cultural al barri de la Barceloneta i l'oferta de serveis en consum. Josep Calvo va explicar que “l'origen del cooperativisme de consum rau en la rebel·lió d'un grup d'obers contra el patró que, a part de controlar el

Presentació del llibre ‘El Patrimoni Cooperatiu’ a la biblioteca de La Barceloneta

Panyella

mitjans de producció (la fàbrica), també controlava l'economat, que era l'única botiga on els obrers podien comprar productes”. En aquest fet, Laura Espasa hi va trobar la primera coincidència amb la realitat cooperativa on ella participa: “Bàsicament intentem evitar els intermediaris, que encareixen el preu per al consumidor i redueixen el marge per al productor”. I això va dur al segon punt de coincidència: “La utopia era lligar el productor amb el consumidor i, això, és el mateix que fem avui dia a La Tòfona”, va destacar Calvo.

Sobre el creixement cooperatiu en Josep Calvo opina que “si t'intentes fer un lloc al mercat capitalista corres el perill d'allunyar-te de

les bases”. I segurament és per aquest motiu que La Tòfona va optar per no crear una central de compres que recollís els productes que arriben a Barcelona i els repartís per les diferents cooperatives. “Vam refusar-ho per motius ideològics, però es podria dur a terme si fos una necessitat dels productors”, diu la Laura. Però en Pep Fornés, director del Museu Etnològic de Barcelona, va afegir que potser no calia plantejar una política de creixement a nivell estructural, ja que “el que és petit no és menor” i, a més, “al sistema li serà més difícil controlar el creixement de petites experiències que el d'una sola i gran”. Per tant, s'aposta per un creixement més semblant a una xarxa.

El patrimoni cooperatiu

Actualment, un dels antics edificis de La Fraternitat alberga la biblioteca del barri de la Barceloneta. No és casual ni és la primera vegada que el patrimoni arquitectònic cooperatiu –els edificis construïts per les persones cooperativistes– acaba servint d'espai per a la cultura popular. El Patrimoni Cooperatiu no para de mostrar-ne exemples. La cooperativa La Lleialtat de Gràcia és el Teatre Lliure, la Co-

operativa del Sindicat de Periodistes acull el Casal Familiar de la Font d'en Fargas i La Formiga Martinenca és un hotel d'entitats i una casa de cultura.

A La Fraternitat –que es va dissoldre als anys 90–, arrel de la recerca sobre la vida d'antigues i antics cooperativistes, s'hi ha constituït l'Associació Cultural La Fraternitat-la Barceloneta, que té la intenció de recuperar la memòria històrica del barri i “mostrar que no només som un espai de platja, xiringuitos i guiris”, diu Calvo.

Okupes i cooperativistes

Al final de l'acte de presentació es va contestar a aquesta qüestió: “Donat que bona part de la innovació cultural de principis del segle XX i dels anys setanta i vuitanta es feia als locals que cedien les cooperatives de consum i que ara bona part de la innovació cultural es troba als centres socials okupats, creieu que les cases okupades són els espais cooperatius del segle XXI?”. Des del públic es va donar aquesta resposta: “Okupes i cooperativistes comparteixen, fonamentalment, dues coses. La primera és la preocupació i la rebel·lió contra el consum agressiu, enverinat i de mala qualitat que es promou des del sistema capitalista i, en segon lloc, el qüestionament de la propietat privada”. ☐

Per contactar:

info@ecos.coop • www.ecos.coop

El llançament de Coet tv a peu de carrer

NEIX UNA NOVA TELEVISIÓ COMUNITÀRIA AL BARRI DE ROQUETES DE BARCELONA

Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Coet tv presentarà la seva emissió pilot durant la Jornada de Mitjans Lliures de Nou Barris (Barcelona) el dissabte 26 d'abril. Durant tot el dia un videomaton deixarà via lliure perquè cadascú expliqui el que vulgui “sense pèls a la llengua” i, al mateix temps, es passaran peces sobre l'especulació a Torre Baró, la defensa de Collserola o la lluita dels treballadors i treballadores de TMB al barri. El col·lectiu que impulsa Coet tv es planteja com a objectiu principal el contacte real entre el veïnat i, per aconseguir-ho, les seves eines bàsiques són la proximitat i la participació.

mitat i la participació. Així doncs, durant el llançament d'aquesta nova televisió comunitària del barri de Roquetes també es presentaran diferents peces de festes

Coet tv té com a eines bàsiques la proximitat i la participació

del barri –com el Sant Xibeco o la Fira d'Arts al Carrer–, en combinació amb històries de bicis, la música de raperos llatins i bandes del barri i l'antiheroi de Roquetes, anomenat Camaleón.

Tots aquests continguts ompliran la primera dosi de proximitat de Coet tv. Respecte la participació, “tenir-ne ganes” –asseguren– és l'única condició per involucrar-s'hi. A partir d'aquí, les portes estan obertes a tothom que vulgui proposar programes o explicar alguna cosa a la gent del barri. Coet tv és a peu de carrer, mai per internet ni des de la soledat de la televisió de casa. Asseguren que la qüestió no és “com”, sinó “amb qui” i “que”. D'aquesta manera, doncs, Coet tv tan sols es podrà veure en comunitat. De moment la primera oportunitat serà durant la Jornada de Mitjans Lliures del 26 d'abril i durant la Fira d'Arts al Carrer del 28 de juny. ☐

Coet TV manifesta voler respondre afirmativament a aquesta pintada que va aparèixer al barri de Roquetes

Per contactar:

coetv@gmail.com

L'EIXIDA
informació crítica andreuca
http://stapinfo.bloc.cat
santandreu.informa@gmail.com

KASAL DE Joves DE ROQUETES
Hi trobareu tallers, espais per concerts, cenadors, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.
Gestionat: Rokit Project y Tu
Vidal I Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M L4 Via Júlia

arc cooperativa
www.arccoop.coop

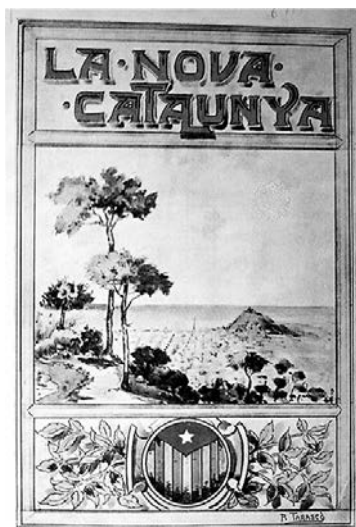
subscriu-te a **L'ACCENT**
laccent@laccent.info
El Periòdic dels Països Catalans

illacrua 15 ANYS
No esperis 15 anys més a subscriure't!
SUBSCRIPCIÓ DE PROVA
Per només 15 euros, rebràs els 6 propers números d'illacrua
Envia'ns les teves dades (nom, adreça postal i dades bancàries) a:
• secretaria@illacrua.cat
• 93 552 98 79
• Via Laietana 45, escala 8 pral. 2a

Una bandera per al combat

ES COMPLEIXEN 100 ANYS DE L'APARICIÓ DE LA PRIMERA SENYERA ESTELADA, QUE DATA DE 1908

Portada de la revista *La Nova Catalunya* de 1919, editada a l'Havana. El llibre de Joan Crexell, única referència bibliogràfica sobre l'estelada. Manifestació del Moviment de Defensa de la Terra als anys vuitanta.

Bel Zaballa • Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Una senyera amb un triangle blau i, enmig, un estel blanc. És l'estelada, bandera i símbol de combat de l'independentisme català de la qual, enguany, es commemora el seu centenari. Una comissió creada a tal efecte i formada per personalitats de la cultura catalana ha preparat un any d'activitats relacionades amb la història d'aquesta bandera.

Establir la data del naixement de l'estelada no és tan fàcil com podria semblar. De fet, la primera fotografia que es coneix on apareix aquesta ensenya ben visible és una instantània de 1918 feta a Montserrat. Tanmateix, la Comissió del centenari de l'estelada assegura que "existeix un precedent fotogràfic anterior", en concret de 1908. Es tracta d'una senyera que, en comptes del triangle, llueix un rombe (que s'intueix blau) amb una estrella blanca al mig. Aquesta fotografia va ser feta a la seu d'una Lliga Nacionalista Catalana a París i és en la que es basa la Comissió organitzadora per commemorar el centenari de l'estelada.

Segons expliquen els mateixos organitzadors, la Comissió "pretén impulsar diverses activitats de divulgació històrica del que suposen cent anys d'independentisme català al voltant de la seva icona més representativa". Els actes commemoratius van començar el 14 d'abril a la seu d'Òmnium Cultural. Al llarg d'aquest any s'organitzaran diversos actes. Un dels

més destacats serà una exposició itinerant sobre l'origen i la història de l'estelada que començarà a Barcelona i recorrerà tot el país. A més, la Comissió ha confirmat que es reeditarà el llibre de l'historiador Joan Crexell, *Origen de la bandera independentista*.

El referent de Cuba

La primera estelada tal com la coneixem avui dia va néixer el 1918 com a símbol de la lluita per la independència. Els promotors van ser un grup de joves propers a Unió Catalanista i membres del Comitè Pro-Catalunya que van inspirar-se en la bandera cubana, on també hi apareix l'estel i el triangle, ja que l'illa caribenya havia lluitat durant l'últim terç del segle XIX per alliberar-se de l'Estat espanyol. El Comitè Pro-Catalunya era presidit per Vicenç-Albert Ballester, que es considera l'artífex de l'estelada. A partir d'aleshores, aquell estendard havia de ser la insígnia provisional de Catalunya fins que no es recuperés la independència.

50 anys més tard, el 1968, apareixia per primera vegada l'estelada amb el triangle groc i l'estel roig, símbol del socialisme, arran del naixement del Partit Socialista d'Alliberament Nacional. Així doncs, enguany també es commemora el quarantè aniversari d'aquesta bandera, que es va anar popularitzant i que actualment fan servir diverses organitzacions independentistes, des de les organitzacions de l'Esquerra Independentista fins a ERC, que sovint usa indistintament ambdues ensenyes.

Cent anys, cent pics

Una altra de les finalitats de la Comissió és aconseguir que les agrupacions excursionistes, agrupaments escoltes, caminants i escaladors coronin cent cims i hi facin voleiar l'estelada. En aquest cas, també cal recórrer a la història per explicar el motiu de la fita. I és que l'excursionisme sempre ha estat lligat al nacionalisme i "sovint —explica la Comissió— ha estat bressol de nombroses organitzacions patriòtiques i conservacionistes amb un nexe comú: la voluntat de defensar la terra". Tot i que el franquisme va invisibilitzar el moviment excursionista nascut a principis de segle, aquest es va anar recuperant de mica en mica i als anys seixanta ja havia pres força i van tornar a haver-hi agrupaments escoltes, que han perdurat fins a dia d'avui. Aquest lligam de l'excursionisme amb el sentiment nacionalista és el motiu de la crida que ha fet la Comissió del centenari. L'oneig de les estelades als diferents cims, catalans i d'arreu del món, també el volen aprofitar per fer "un clam per la conservació salvatge de les muntanyes" i per reivindicar l'oficialitat internacional de l'esport. És per això que Mountain Wilderness de Catalunya i la Plataforma Pro-Seleccions Esportives Catalanes donen suport al projecte. Qui també s'ha adherit a la campanya *Cent anys, cent cims* és el portal d'internet Estat Propi, que oferirà un mapa on es visualitzaran les diverses ascensions commemoratives del centenari.

Aprofitar el moment actual

Des de la Comissió organitzadora, a més, volen aprofitar el moment actual per reivindicar la nació catalana i la seva història: "La realitat política actual viu uns moments de recuperació i clarificació històrica prou importants perquè l'independentisme ho tingui en consideració". Segons diuen, la Llei del Memorial Democràtic de Catalunya o la Llei espanyola de la memòria històrica són exemples del triomf de la societat civil, que porta dècades

reivindicant la memòria històrica col·lectiva.

Per altra banda, és una realitat que "el percentatge de partidaris de la independència no havia aflatat tant com avui, organitzativament i sociològicament". És per això que la Comissió considera que la celebració del centenari de l'estelada pot ser "un bon motiu més per aglutinar aquells que s'hi senten representats i tots aquells altres que s'hi podrien sentir".

El llibre de referència

Origen de la bandera independentista és pràcticament l'única referència bibliogràfica sobre la història de la bandera estelada. És obra de Joan Crexell i va ser publicada per primera vegada per l'Editorial El Llamp el 1984. Existeix una segona reedició augmentada de l'any 1988, però actualment és pràcticament introbable.

El volum de Crexell també recull detalls anecdòtics, sobretot en relació al guirigall de banderes diferents que han aparegut associades a l'ideari independentista des de la seva naixença. Com la figura d'una senyera amb el triangle blau i cinc estels, que apareix en un número del setmanari *L'intransigent* de 1921. O la que apareix a la coberta del llibre d'E.P. Fàbregas *Irlanda i Catalunya*, de 1933: una bandera amb el triangle groc i l'estel verd, que es veu que també feia

servir el folklorista Joan Amades en les seves targetes i que podria tenir una identificació esperantista.

Pel que fa a la bandera impulsada pel PSAN cal dir que va anar d'un pèl que en comptes d'un únic estel roig n'hi haguessin tres, per simbolitzar els territoris dels Països Catalans. Ja als anys setanta, després de l'escissió del PSAN, el Front Nacional de Catalunya va començar a usar una bandera amb el triangle blanc i l'estel blau, és a dir, a l'inrevés. També s'han vist banderes amb el triangle blau i l'estel roig, com la del grup Demonikè, escissió de les joventuts del PSAN. Els col·lectius anarcaindependentistes han fet servir banderes amb el triangle negre i l'estel roig, un col·lectiu ecologista independentista amb el triangle verd i l'estel roig i el comitè català del PCE(i) la feia servir amb el triangle roig i l'estel groc. Vaja, combinacions infinites.

Pim-Pam-Pum

“Ramoncín, fes-nos un favor... suïcida't”

Tsunami 08033

Xavier Mercader

Tsunami 08033 és un grup format per sis persones vinculades a diferents lluites dels moviments socials. L'any 2006 es van donar a conèixer pels escenaris barcelonins amb una maqueta plena de punk-rock contundent i lletres compromeses. Ara, dos anys més tard, han decidit sorprendre l'afició autoeditant-se el CD *Trenquem l'aparador*. myspace.com/tsunami08033

Montse aumatell
cultura@setmanaridirecta.info/

Per què vas posar aquest nom al grup? Un tsunami representa la natura contra la humanitat, que pretén dominar-ho tot. Ens sedueix la idea d'una onada gegant devorant ciutats com Barcelona, una ciutat aparador imposada a cop de porra. "Llums blaves" ens parla de la tortura i la repressió.

Creieu que hi ha solució? Va dedicada als encausats de l'any 2004, detinguts i torturats per la Brigada d'Informació en una acció de resposta al desallotjament del CSO Hamsa. La tortura és una pràctica generalitzada. La solució passa pel suport mutu i la denúncia col·lectiva. **"Homenatge als maquis" és un tribut als lluitadors anti-feixistes que van deixar la vida per defensar la República.** Volem fer un homenatge a la generació dels nostres avis, que més que la República defensaven el somni llibertari. Representen tota la gent que va lluitar, lluiten i lluitaran contra el feixisme i per la llibertat. La república sovint va reprimir la gent llibertària i la van abandonar en el darrer moment. Es pot extrapolar a l'actualitat... per això la cançó acaba dient: "Vosaltres sou els nés i hem de continuar". **"Despierta companyera" és l'única cançó cantada exclu-**

sivament per una dona. Què voleu reflexar amb això? Amb aquest tema vam creure important que la fes i la cantés una dona per reafirmar la seva lletra. Un home mai seria capaç de reflexar el que ha de suportar una dona per culpa de la seva condició. El sexisme està present fins i tot en els nostres espais suposadament "alliberats". També pretén ser una lliçó a tots aquells cantants que amb un micro a la mà ens alligonen a cop de testosterona. **Com porteu el tema de la distribució i la venda del disc?** L'opció de l'autoedició és una manera de dir que ens caguem en l'SGAE, que estem en contra de la propietat intel·lectual i a favor de la pirateria. Això també inclou la còpia del nostre treball. En resum: Ramoncín, fes-nos un favor... suïcida't!. També fem servir el myspace com una eina més de difusió.

Un altre tipus de comunicació a Nou Barris

Jornada de Mitjans Lliures de Nou Barris

26 D'ABRIL. 17:30h. PARC DE LA GUINEUETA «M» L4 LLUCMAJOR DINS LA CULTURA VA DE FESTA 2008 (26 I 27 D'ABRIL)

Roger Costa
cultura@setmanaridirecta.info/

Tres ràdios lliures, un projecte de televisió comunitària, fanzines amb anys d'història... La comunicació alternativa a Nou Barris sempre ha estat un dels referents dins les lluites socials de Barcelona. Enguany, emmarcada dins els actes de La Cultura va de Festa, es farà la Jornada de Mitjans Lliures de Nou Barris, organitzada pels propis mitjans que hi participen. Serà el 26 d'abril al Parc de la Guineueta.

28 anys de festa de la cultura La Cultura va de Festa és la data més important del calendari cultural a Nou Barris. No en va, aquest any arriba a la 28 edició. Es tracta d'una mostra d'entitats, però sobretot d'un espai de trobada del veïnat que creu que la realitat més propera és millorable. L'origen el trobem al Centre de Formació

d'Adults Freire. L'any 1980 un dels seus professors, el Rafa, va fer una classe al carrer per visibilitzar la feina del centre i apropar-lo al barri. La idea va resultar bona i s'hi van afegir altres entitats com el Centre Cultural Andalus Manuel de Falla, el Centre Cultural Ton i Guida o l'Ateneu Popular de Nou Barris. Des d'aleshores es fa cada any —un diumenge de primavera al Parc de la Guineueta— i l'organitza la Coordinadora d'Entitats Culturals de Nou Barris, un ens independent que agrupa les entitats del districte. Els darrers tres anys el jovent ha volgut donar-li més contingut de lluita política i social i ha organitzat jornades i concerts el dissabte. Entre d'altres activitats, el 2005 es va muntar l'exposició *Consume hasta morir*, el 2006 la jornada va girar al voltant de la retallada de llibertats que va suposar l'Ordenança del Civisme i el 2007 es va fer una bicicletada antiespeculativa.

Mitjans Lliures de Nou Barris Enguany s'ha decidit organitzar una jornada de mitjans lliures. Es farà l'emissió pilot de Coet TV, un taller de podcast a càrrec de Ràdio Resaca, la presentació del llibre *La Indirecta*, una entrevista interactiva a l'antropòleg Manuel Delgado a càrrec de la DIRECTA, la presentació de la revista *Viscera* i de l'Assemblea Dissolvente, una lectura de poemes a càrrec de Leo Miller (de Ràdio Bronka) i un taller de menjar vegà. Després hi haurà un concert amb A palo Seko, The Kavrons i La Família Miranda. Com a acte previ, el 5 d'abril es va fer un torneig de futbol. A més dels mitjans organitzadors hi van participar la revista *Barrio* de la Trinitat Vella i un equip de noies del Casal de Joves de Roquetes. No hi va haver guanyadors, però sí algun gol de fantasia i la inesperada visita d'un guàrdia urbà que va perdre les claus del cotxe patrulla.

Les alternatives al Sant Jordi

COL·LECTIUS D'ARREU CONVOQUEN ACTES DE CONTRACULTURA PER LA DIADA

Estel B.Serra
cultura@setmanaridirecta.info/

Fugint del desplegament de les editorials i de les tones de roses, diferents col·lectius i moviments socials aprofiten la diada de Sant Jordi per difondre la seva tasca i presentar les seves propostes de contracultura. A continuació coneixem algunes de les alternatives d'enguany.

Biblioteca a l'aire lliure al Clot

Ja fa un temps que el CSO La Revoltosa compta amb una biblioteca extensa, abans ubicada al centre social El Brot de Sant Andreu de Palomar. Aquest 23 d'abril els col·lectius que formen part del projecte treuen la biblioteca a la fresca. Una proposta que s'allargarà durant tot el matí i que servirà per

continuar denunciant que, al Clot, encara no hi ha biblioteca pública. L'acte comptarà amb una parada de llibres gratuïts i un pica-pica al migdia.

A Lleida... a la plaça Sant Joan

Des de fa molts anys el conjunt de col·lectius de Lleida s'agrupa a la coneguda plaça de Sant Joan. Des dels llibres fins a les samarretes. És un bon moment per aprofitar totes les novetats alternatives i passejar per les diferents parades.

La plaça dels Maquis a Sabadell

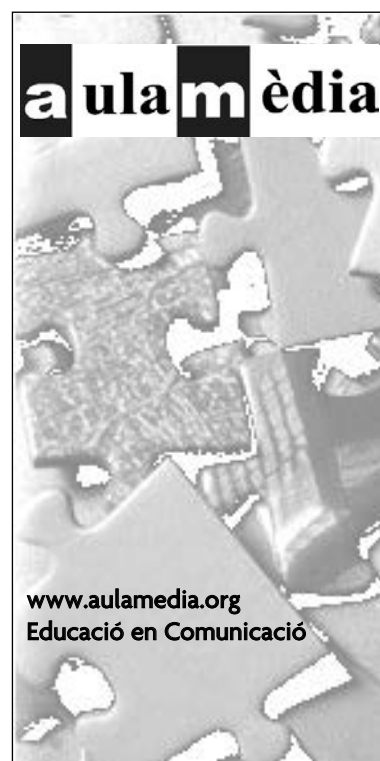
S'organitzarà un escenari amb activitats durant tot el dia. Els col·lectius agrupats al voltant del Moviment Popular de Sabadell organitzen també un Sant Jordi alternatiu a la plaça dels Maquis. Parades i contrainformació, emissió de Ràdio

Trama en directe i un escenari envoltat de narracions, música, danses populars, gegants i gralles. La jornada també comptarà amb activitats per la canalla, com una xocolatada a la tarda i un taller d'espases i escuts de fusta.

Quan van maldades: el cas de les Corts

La repressió tampoc s'atura per Sant Jordi. El 20 d'abril la Guàrdia Urbana de Barcelona va acordonar la plaça de les Infantes i va prohibir el conjunt d'actes organitzats per l'Assemblea de Joves de les Corts. Les activitats havien de començar amb un torneig de bitlles catalanes i de bàsquet i acabar el dia amb un concurs de truites. L'Assemblea denuncia que la Guàrdia Urbana els prohibeix sistemàticament qualsevol acte a l'espai públic.

Publicitat

www.aulamedia.org
Educació en Comunicació

El rostre de la dignitat

'18/98+... Auzia Auzi.

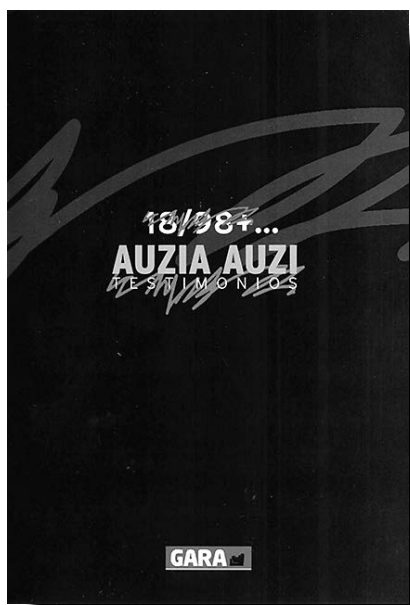
Testimonios'

DIRECTOR:

EDORTA BARRUETABEÑA

DURADA: 59 MINUTS

PRODUCCIÓ: GARA

✉ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Del macroprocés 18/98 se n'han escrit rius de tinta. La majoria de vegades la tinta ha corregut només de part dels acusadors, de l'Audiència Nacional espanyola i del jutge Baltasar Garzón, màxims valedors de la teoria del *Tot és ETA*, la qual ha servit per implicar en processos judicials multitud de persones que no tenen res a veure amb l'activitat de l'organització armada basca més enllà de compartir la ideologia independentista i d'esquerres. Per això un document com *Auzia Auzi* és tan necessari: a banda del seu indubtable valor com a document periodístic de denúncia —que en el seu dia va difondre el periòdic *Gara*— té la virtut de posar noms i cognoms al drama viscut per la seixantena

de persones processades en aquest sumari, sovint oblidades en un tsunami mediàtic deshumanitzador.

Les víctimes del 18/98 ja han estat sentenciades i en alguns casos empresonades. El documental —realitzat durant els setze mesos que va durar el judici— el condueixen les paraules de tota la gent processada, que desgraven la història dels darrers nou anys: el moment de les detencions —amb la coneguda imatge de Garzón dirigint l'operació contra Ekin a Bilbao—, els testimonis de tortures —com els de Mikel Egibar, Nekane Txapartegi i Xabier Alegria—, el trasbals vital que suposa haver de passar mitja vida a l'Audiència espanyola i l'altra mitja viatjant, etc. Tot i que se centra en el 18/98, el documental no oblidja altres processos semblants com el de Gestoras Pro Amnistia —que tot just aquesta

setmana s'ha començat a jutjar—, el sumari contra les organitzacions juvenils Jarrai, Haika i Segi i el procés contra el diari *Egunkaria*, encara pendent de judici.

El que sorprèn de debò és la capacitat que demostren alguns dels encausats per prendre-s'ho amb filosofia i, fins i tot, bon humor. Potser aquest és l'únic recurs davant les sortides de tot de la jutgessa Ángela Murillo que, amb una actitud lamentable, cau constantment en la manca de respecte i en l'insult als drets més bàsics de les processades. Les imatges dels interrogatoris deixen ben clar l'interès nul de la justícia espanyola per escoltar les raons dels activistes bascos processats. Gent de procedències i ideologies molt diverses unides per un defecte comú: ser *abertzales* i d'esquerres i defensar amb dignitat el dret de ser-ho.

Punk rural i casolà

GRUP: KOMANDO JE

TÍTOL: 'DESDE OTRO PUNTO DE VISTA'

ESTIL: 'PUNK-CORE'

DURADA: 42 MINUTS

Komando Je s'atreveix a autodefinir-se un primer disc amb setze cançons titulat *Desde otro punto de vista*. El grup d'Oscà presenta un treball de *punk-core* estripat amb guitarra i baix en volum alt. Diverses veus s'intercanvien un repertori centrat en la reivindicació i la denúncia social, amb l'odi present contra tota forma de poder. Alhora, el grup insisteix en la creació d'alternatives, la necessitat de fugir del

sistema, el retrobament amb la terra i, sobretot, en l'okupació rural. "La tierra es nuestra madre" parla de Sieso, la rehabilitació d'un antic poble del prepirineu aragonès. De fet, la meitat dels ingressos de la venda del disc aniran destinats a aquest projecte que es va iniciar fa més de tres anys. I és que, com assenyala el mateix grup, cada vegada s'agreeix més trobar "un indret on, per somniar, no cal pagar". ESTEL B.SERRA

Kamchatka a l'espai públic

WWW.KAMCHATKA.CAT

TÍTOL: 'KAMCHATKA'

DURADA: 1HORA APROXIMADAMENT

GÈNERE: TEATRE DE CARRER

"Persones amb tan sols una maleta i un record que, novingudes d'un país llunyà, es troben en una ciutat de la qual desconeixen les normes, l'estil de vida, els secrets". Aquesta és la presentació d'aquesta coproducció de LaBanda, Clown Fish i el Festival Escena del Poblenou. Dirigida per l'argentinà Adrian Shvarzstein, que comparteix aquesta companyia amb el reconegut Circus Klezmer, Kamchatka ens apropa a un retrobament diferent amb

l'espai públic. El procés de nou personatges innocents, vius, divertits i entranyables que, amb una mirada encuriosida, recorren i redimensionen el carrer i la interacció constant entre les persones. Un joc que va aparèixer per primera vegada i en format gran a la Fira de Tàrraga de l'any passat. A partir d'aquí, ja han recorregut mitja Europa i preveuen una gira que arribarà fins a Israel. MARTA CAMPS

'Techno Rebelde. Un siglo de musicas electrónicas'

ARIEL KYROU

TRAFICANTES DE SUEÑOS

399 PÀGINES

L'any 1968 el grup de *krautrock* Can va enregistrar les manifestacions del maig de París i les va emprar en el primer dels seus concerts. Avui molts d'aquests crits apareixen intercalats a centenars de vinils que viatgen de plat en plat per totes les discoteques del món. *Techno Rebelde* és una història de la música electrònica que parteix de la idea que la mescla i la reutilització —l'art de mesclar del punxa discos o PD— ha existit des de sempre i és un dels fonaments de la història de la música, tot i que xoqui frontalment amb la idea clàssica de l'artista i la seva obra. El volum del periodista Ariel Kyrou, amb una prosa efectista però eloqüent, repassa la història de les avantguardes musicals del segle XX, des dels dadaïstes i futuristes italians fins a Kraftwerk, passant pels *sound systems* jamaicans o les *free parties* europees, per concloure que les fronteres entre l'autor i el públic s'han diluït tant que probablement ja ni existeixin i que la remescla és la pròpia vida de la música. BLANCA BALANYÀ

'I después de la globalització?'

JOAN TUGORES

EUMO EDITORIAL

172 PÀGINES

L'economista Joan Tugores presenta aquesta mirada panoràmica i amb vocació didàctica del fenomen de la globalització, tot buscant una perspectiva centrada que s'escapi de la lloanxa acrítica. L'autor es mostra més expositiu que valoratiu però, tot i això, de la lectura s'acaba desprentent que la globalització i la pressió liberalitzadora són dos cavalls que s'han desbocat i que cal perdre mesures per recuperar les regnes d'una economia ara en

mans dels grans capitals autàrquics. Per la via de l'exposició dels fets, emparat per assajos i estadístiques recents (principalment dels anys 2005 al 2007) sobre l'estat actual de l'economia mundial, Tugores acaba refutant de manera prudent els fonaments de la utopia liberal, segons la qual l'autoregulació dels mercats i la desaparició de mesures proteccionistes provoca de manera automàtica un increment universal de la prosperitat. IGNASI FRANCH

RECOMANEM

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 24

TEMPS DE REVOLTES A MATARÓ

19h. CSOA La Fibra. Plaça Pintor Cusachs, 5. Mataró.
Xerrada sobre la crisi energètica: Punta de llança de la crisi planetària global i passi del vídeo *Money as debt*, document explicatiu del frau bancari de la creació del diner.
ORGANITZA: CSOA LA FIBRA «MUSAIK.NET»

DISSABTE 26 ABRIL

FINAL DE LA MARXA PEL DECREIXEMENT

10h Mataró - 12:00h pl. Sant Jaume i 14h. pl. del Sol. Barcelona.
75 dies de recorregut per més de 35 comarques. Més de 1.500 quilòmetres. Intercanvi d'opinions entre prop de 3.000 persones i més de 200 entitats. 10h. Bicicletada interurbana Mataró - Barcelona (sortida des de l'estació de tren de Mataró). Últim tram de la Marxa! 12h. Arribada de la Marxa pel decreixement a la pl. Sant Jaume. Lectura del manifest. Bicicletada reivindicativa fins a Gràcia. 14h. Dinar popular a la plaça del sol. 16h. Teatre Transformas. 17h. Parlaments dels marxosos i marxoses amb música: Los cansados de Pio, Nomadah la Hana i Dijous Paella.Organitza: Temps de re-voltes
HTTP://WWW.TEMPSDERE-VOLTES.CAT

DIJOUS 24

Consum responsable i solidari

19:30h. Amics de les Arts i Joventuts Musicals.
C. de Sant Pere, 46. Terrassa.
Xerrada a càrrec d'Esther Vivas i d'un membre de la Cooperativa de Consum de l'Ateneu Candela.
Organitza: Amics de les Arts i Joventuts Musicals

Assemblea oberta.

Barcelona diu no als trasvasaments.

20h. Centre Social de Sants.
C. Olzinelles, 30. Barcelona.
És imprescindible que des de Barcelona es facin sentir les veus contràries als trasvasaments per demostrar que aquest conflicte no pot portar a la confrontació territorial, sinó d'interessos: l'administració i les empreses que especulen amb l'aigua contra una majoria social que reclamem una vertadera nova cultura de l'aigua.
Convoca: Jòvens de les Terres de l'Ebre

DIVENDRES 25

Maig 1968-2008. Continuem el combat

19h. Cotxeres de Sants.
Carretera de Sants, 79. Barcelona.
Per recuperar la memòria de 1968 i discutir dels reptes del present Revolta Global us convida a participar en aquest acte. Hi intervindran: Daniel Bensaid, Jordi Dauder, Miguel Romero i Esther Vivas, membre de Revolta Global.
Organitza: Revolta Global.

La situació actual de la lluita contra el Pla Caufec

20:30h. CSOA la Revoltosa.
C. Rogent, 82. Barcelona.
Xerrada sobre la situació represiva a Esplugues i passi de vídeos de les diverses accions.
A continuació kafeta fins a les 2h.
Organitza: La Revoltosa.

‘Osona metropolitana o cal un altre model de planificació territorial?’

20h. Sala d'actes de Gestiomat, Torelló.
Per Narcís Prat, catedràtic d'ecologia i una de les veus acadèmiques i científiques més influents dins el gabinet del Departament de Medi Ambient.
Organitza: Grup de Defensa del Ter.

Xerrada: La lluita dels conductors i conductores de TMB

20h. Ateneu Popular Júlia Romera.
C. Santa Rosa, 18. Barcelona.
Després hi haurà sopar i actuació musical.
Organitza: Comissió 1er de Maig.

Xerrada: Els interessos sobre la taula: anàlisi geopolítica de l'Àsia Central

19h. SCI Catalunya. C. Carne 95. Barcelona.
Ponent: Alejandro Pozo, investigador del Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs (Justícia i Pau).
Organitza: Servei Civil Internacional Catalunya.

Taula rodona: El turisme que tenim, el barri que volem

19h. Espai 210. C. Padilla 210. Barcelona
Organitza: La Festassa.

Presentació del llibre ‘Anarquisme i alliberament nacional’

19h. KOP Alta Tensió.
C. Dr Soler i Torrens, 36. El Prat del Llobregat.
Amb la presència de Jordi Martí i Catarko.
Organitza: Catarko-Autònoms Prat.

Sopar i passi del documental ‘Silenci: aquí es tortura’

20:30h. Kasa de la Muntanya.
Av. Sant Josep de la Muntanya, 33. Barcelona.
Els beneficis aniran a parar directament al peculi de pres@s socials.
Organitza: Kollectiu Txigrin.

11 anys d'emissió de l'Assemblea de Majaras, magazine dominical de Contrabanda FM.

CSO La Teixidora. C. Marià Aguiló, 35. Barcelona
21.30h. Sopador-rollitos de primavera. 23h. actuació estelar de Perrocker, l'única estrella del ros, 00.30h. sorollets amb Sin Chip i, entremig, sorpreses majares.
Organitza: Assamblea de Majaras.

Presentació de Mujeres Preokupando

22:30h. CSO La Tremenda.
C. Salvador, 24. Manresa.
Organitza: CSO La Tremenda.

DISSABTE 26

Xerrada: Les col·lectivitzacions a Catalunya

18h. Sala la Turbina. C. Torres i Amat. Sallent.
A càrrec de Rafael Iniesta. Els dies 26 i 27 hi haurà exposició sobre les col·lectivitzacions a Catalunya. D'11h. a 13h. i de 17h. a 20h.
Organitza: Federació local de CGT Sallent i Centre d'estudis Socio-Laborals (CESL).

Presentació de les IX Festes Majors Alternatives de Cerdanyola 2008

Pça. Jaume Grau i Altayó. Cerdanyola.
18:30h. Xocolatada. 19h Presentació de les festes. 19:30h. Espectacles: GeDeCé, *Fragments*, Freestyle

Dance Troup; Grup de teatre de l'Ateneu, *Ramor*; Teatrelliure, *S.L. Societat al Límit*; PAS *Bales*; Entrada d'Emergència, *El Declivi*; Dansaires Alternatives, *Diguem No!* i Anskar *Freak Show*. 21:30h Cantautor, Toni Diaz
Organitza: FMA.

Nit de titelles i música

21:30h Kan Kadena.
C. Laureà Miró, 130. Esplugues de Llobregat.
Amb la participació de: las feas, el canto del capro, les virages, trastam, sodastream, titeresalacran, sos marionettes, lope, el retrete de Doryan Grey i Jordi Bertçan.
Organitza: Kan Kadena.

Presentació de la Iniciativa Legislativa Popular per prohibir els transgènics

19h. Casa de la Cultura. Les Borges Blanques.
Taula rodona amb Gerard Batalla, sociòleg i membre de la Plataforma Som lo que sem-brem i Joserra Olarieta, professor de l'Escola d'Agrònoms de la Universitat de Lleida.
Organitza: Plataforma Som lo que sembrem i Ateneu Popular Garriguenc.

VII Congrés d'Estudiants de Filologia Catalana “Manuel de Pedrolo”

Del 28 al 30
Universitat de Lleida. Plaça Víctor Siurana, 1. I al Casal Independentista d'Agitació Cultural l'Ocell Negre. C. Sant Carles, 8. Lleida.
Organitza - SEPC i l'Assemblea d'Estudiants de Filologia Catalana de la UdL.

DIUMENGE 27

Mercat d'Intecanvi de Sant Antoni

11h. Av. Mistral- Calàbria. Barcelona.
Organitza: Xarxa comunitària de Sant Antoni, www.xarxantoni.net.

DIMARTS 29

Xerrada ‘Apunts i Reflexions sobre l'Habitatge a Cerdanyola’

19h. Museu Ca N'Ortadó. Cerdanyola.
Organitza: FMA

Drets humans a la Xina i situació actual al Tibet

19:30h. Fundació Casa del Tibet. C. Roselló, 181. Barcelona.
A càrrec de David Bondia, director de l'institut de Drets Humans de Catalunya i Thubten Wangchen, monjo budista i president de la Fundació Casa del Tibet. Organitza: ACAT.

DIJOUS 1 DE MAIG

FESTA PER CELEBRAR LA LLUITA PELS DOS DIES I L'ACORD ACCEPTAT PER LA MAJORIA DE CONDUCTORS/ES EN ASSEMBLEA

19h. Cotxeres de Sants

Passada de documentals i vídeos sobre el conflicte. Concert de Vapor Nou Jazz Orquestra de Rubí. Hi haurà exposició sobre tot el material publicat durant aquests mesos.

ORGANITZA: COMITÈ DE DESCANSOS DE TMB
HTTP://COMITEDESCANSOS.BLOGSPOT.COM/
HTTP://WWW.CGTBUS.COM/
HTTP://USUARISPELS2DIES.BLOGSPOT.COM

SORTIM DE CASA

DISSABTE 26

CONTRA LA PRECARIETAT RECUPEREM L'1 DE MAIG!

19h. Plaça de la Vila.
Santa Coloma de Gramanet
Donem suport a la convocatòria per un 1 de maig alternatiu i anticapitalista de Barcelona
ORGANITZA: COMISSIÓ 1ER DE MAIG.

DIJOUS 1 MAIG MANIFESTACIÓ PER UN 1 DE MAIG ALTERNATIU I ANTICAPITALISTA

17.30h. Plaça Universitat. Barcelona.
Construïm la solidaritat amb els moviments socials i les lluites obreres. L'1 de Maig els homes i dones que apostem per una transformació radical de la societat sortim al carrer per combatre les condicions laborals, socials i de vida que ens imposen el capitalisme i el patriarcat i per fer sentir la nostra solidaritat internacionalista amb el conjunt de lluites socials i resistències del món.
CONVOQUEM: FEMEC-CGT, FL SABADELL CGT, FI GARRAF CGT, FC MAREME CGT, ASSEMBLEA ACOMI-ADATS SEAT, COMITÈ DE DESCANSOS DE TMB, COL-LECTIU DE SOLIDARITAT AMB LA REBEL-LIÓ ZAPATISTA, XARXA DE SOLIDARITAT CONTRA ELS TANCA-MENTS I LA PRECARIETAT, ASSEMBLEA PEL DRET A L'HABI-TATGE I ALTRES ORGANITZACIONS I COL-LECTIUS.

DIJOUS 1 MAIG

MANIFESTACIÓ 1 DE MAIG. NOMÉS HI HA UN CAMÍ: DIGNITAT I LLUITA

- Barcelona. 11:30h. Via Laietana/Plaça de l'Àngel.
- Girona. 11:30h. Rambla de la Llibertat.
- Lleida. 12h. Plaça del Treball.
- Tarragona. 19h. Plaça Imperial/Rambla Nova.
CONVOQUEM: CGT CATALUNYA

DIJOUS 1 MAIG

MANIFESTACIÓ DE LLUITA SINDICAL I SOCIAL

11h. Arc de Triomf. Barcelona
CONVOCA: CNT

DISSABTE 26

LLIURAMENT D'AUTOINCUPLICACIONS. JO TAMBÉ HE AVORTAT! PEL DRET DE LES DONES DE DECIDIR

12h. Lliurament d'autoinculpacions a la Rambla Nova de Tarragona, assemblea de la campanya i activitats lúdiques. 13h. Manifestació fins als jutjats. 13:30h. entrega de les autoinculpacions als jutjats. 14h. vermut tarragoní i dinar de carmanyola a la Rambla President Companys (davant els jutjats). 16h. comiat i fi de la trobada.

Nova entrega col·lectiva d'autoinculpacions per reclamar el dret de les dones de decidir sobre el seu cos. Aquesta nova entrega d'escrits d'autoinculpació, que es recolliran per tot Catalunya, es farà el 26 d'abril als jutjats de Tarragona, els únics de Catalunya que han obert diligències per aquesta acció i han cridat a declarar diverses persones que van presentar escrits d'autoinculpació el mes de febrer.

ORGANITZA: CAMPANYA PEL DRET A L'AVORTAMENT LLUIRE I GRATUÏT

NO OBLIDEU...

La indirecta

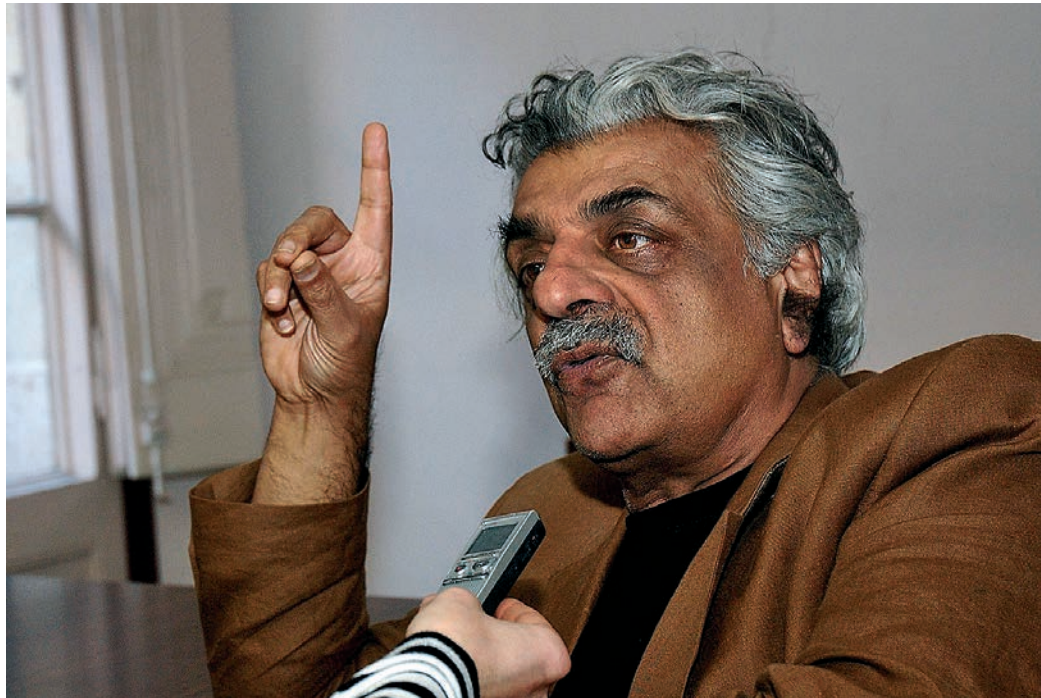

L'ENTREVISTA // TARIQ ALI, ESCRIPTOR I EDITOR DE 'THE NEW LEFT REVIEW'

“L'Amèrica Llatina ha estat el laboratori de proves del neoliberalisme”

L'energia que transmet al parlar el paquistanès Tariq Ali és fascinant, una virtut que no és gens estranya si tenim en compte que ja durant la guerra del Vietnam va debatre amb personatges com Henry Kissinger. Escriptor, historiador i director de cinema, Ali és —des de fa anys— un dels editors d'una de les revistes d'esquerres de referència al món anglosaxó: *The New Left Review*. En la seva faceta d'escriptor d'assaig —també ha escrit novel·la— Ali va visitar Barcelona en el marc de la Universitat Nòmada per presentar *Piratas del Caribe: l'eix de l'esperança*, un llibre sobre els processos de transformació que afecten l'Amèrica Llatina, impulsats sobretot per Veneçuela, Bolívia i Cuba.

Oriol Andrés i Manel Ros
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Eloy de Mateo

Al teu llibre parles d'un ressorgiment del moviment socialista contra el neoliberalisme a l'Amèrica Llatina. Com ho expliques?

Allà hi ha una explosió dels moviments socials, però no tots són socialistes. El que tenen en comú és que són extremadament hostils al capitalisme neoliberal. Tenim aquests moviments a Veneçuela, Bolívia, l'Equador, el Brasil o l'Argentina. Als tres primers països s'han establert governs d'esquerres que utilitzen el poder de l'estat per desafiar l'economia neoliberal amb diferents graus d'èxit. En tot cas, el fet és que l'estan desafiant i això, en si mateix, ja és un gran canvi. Tot i això, al meu parer no s'han d'exagerar els efectes socioeconòmics d'aquests governs perquè el seu principal impacte ha estat polític. Han demostrat que és possible imposar reformes contra les mesures neoliberals i això és el més important. Ara mateix és massa aviat per fer un balanç d'aquests processos. **Dius que l'impacte principal ha estat el polític. També n'hi ha un d'econòmic?**

Sí. Ha estat la gent més pobre d'aquests països la que ha votat per aquests governs. A més, concretament en el cas dels veneçolans, allà disposen de molts diners pels alts preus del petroli. Durant els últims anys a Veneçuela s'han implementat moltes mesures socials i econòmiques, per exemple, en sanitat, en educació i en reformes agràries. Això és important. Tanmateix, no hem d'ignorar el fet que l'economia capitalista encara domina aquests països... el capitalisme no ha estat enderrocat.

Quin creus que és el motiu que fa que aquests governs d'esquerres hagin sorgit justament ara? A l'Amèrica Llatina es van implementar les polítiques neoliberals

abans que en qualsevol altre lloc. Va ser un gran laboratori experimental per als EUA. En conseqüència, és allà on els resultats d'aquestes mesures s'han vist més ràpidament: a l'Argentina, que va implosionar, o a Bolívia, on abans que en qualsevol altre lloc del món hi havia professors neoliberals dels EUA involucrats en la implementació d'aquestes mesures. Un exemple d'això és Jeffrey Sachs, un professor de Harvard que, abans d'anar a aconsellar altres parts del món per portar-les a la ruïna, va estar a Bolívia. L'Amèrica Llatina va ser el laboratori de proves d'aquests experiments i, per tant, les primeres revoltes s'han donat allà.

Dius que el capitalisme no ha estat enderrocat en aquests països i descrius aquests governs com a socialdemòcrates d'esquerres. Creus que n'hi ha prou per ara o s'ha d'anar més enllà?

El que fa diferents les reformes de la socialdemocràcia que estan impulsant aquests països radica en el nivell de mobilització de les masses. En aquests països hi ha una dialèctica entre la força del govern i la intensitat de les mobilitzacions. El declivi d'aquestes mobilitzacions comporta problemes i, per tant, els governs poden avançar només quan la gent vol que ho facin. És una nova situació, molt interessant perquè la gent només anirà més enllà si creu que és en benefici propi. Tanmateix, és evident que hi ha problemes econòmics. I una de les raons d'aquests problemes és la falta d'experiència del moviment bolivarià.

Què vols dir?

A Veneçuela la vella oligarquia domina totes les institucions, el funcionariat... i moltes vegades també obstrueixen els processos. Sovint es prenen decisions, però mai es duen a terme. La seva alta

taxa d'inflació demostra la falta de comerç. Aquests són problemes reals. L'única manera d'anar més enllà del capitalisme és anar tots a la una com a regió, no com a país sol. Crear un mercat social comú o una unió de tarannà socialista.

Creus que és realment possible una Federació Bolivariana?

La Federació Bolivariana, originàriament, és una idea de Chávez que va sorgir de l'èxit de Veneçuela. Crec que és possible, però no serà fàcil. De fet, Cuba, Veneçuela, Bolívia i l'Equador ja han començat a col·laborar i d'altres s'hi poden sumar. Bolívia treballa estretament amb Veneçuela, mentre que Cuba va enviar milers de doctors a Veneçuela. Les bases per a la Federació ja estan posades i, si s'aconsegueix, seria molt positiu, ja que es transformaria en un pol d'atracció. Per descomptat el país més gran de l'Amèrica Llatina és el Brasil i per això s'hi han de mantenir relacions. Si el Brasil formés part de la Federació hi hauria gairebé tot el continent, però és difícil que passi. De moment serien cinc o sis països que crearien la base. Tot i així, això dependrà del que passi en aquests països durant els propers anys. A més, cal tenir en compte que l'enemic no es quedarà quiet.

S'ha comparat aquesta situació amb la del Xile d'Allende de 1973?

Sí, però és un període polític diferent. Quan hi va haver el cop d'estat de Xile el 1973 vivíem un moment de revolucions. En aquestes revolucions del segle XX hi havia una ruptura i ja està. El món en què vivim avui és molt més complex. Una de les raons d'això és, precisament, que les antigues ruptures —desafortunadament— no van comportar el canvi. A més, el 1991 va suposar una gran derrota pel triomf global del capitalisme, que s'ha expandit a Rússia, a l'Euro-

pa de l'Est i també a la Xina, el país més gran del món. Per tant, en termes de relació de força, aquesta està del costat del capitalisme global, ens agradi o no. Aquests governs de l'Amèrica Llatina s'enfronten a problemes estratègics i l'única manera que avancin és prenent el control de l'economia i desafiant els grans capitals dels seus països, una cosa gens fàcil. Cal ser molt cautelosos i planejar-ho. Això és el que estan fent aquests països. Per exemple, Rafael Correa, president de l'Equador, és un dels més avançats a l'hora de comprendre com funciona l'economia. L'esquerra no té respostes fàcils per tot això. Simplement dient *revolució* no farem que passi.

Al teu llibre també parles sobre Cuba, un país que defenses, però que al mateix temps et genera fortes contradiccions.

No em va agradar que la revolució se n'anés al llit amb la Unió Soviètica. Això va tenir un efecte negatiu sobre Cuba. Tots els possibles problemes i deficiències de Cuba han de poder ser sotmesos a debat, a discussió i a la lluita. Portar els principis d'una burocràcia decadent a Cuba, com per exemple el sistema educatiu —que va ser totalment copiat del soviètic—, no va ser gaire bo. Al principi de la revolució Fidel va dir que, si s'hi estava a favor, es podria dir el que es volgués i el problema ha estat que a molta gent que hi comulgava no se'ls ha permès parlar o escriure i la revolució ho ha patit. Ara mateix Cuba ha d'afrontar un debat en matèria econòmica sobre el futur i les opcions són molt limitades: adoptar el model xinès, amb un control d'un partit sota el capitalisme, vendre's als EUA o veure si es pot fer quelcom al costat de Veneçuela. El que està clar és que Cuba ha d'obrir-se, no pot mantenir l'estructura actual. ■

Aniversari

Ricard Vilaregut
/opinio@setmanaridirecta.info/

Ens diuen que estem còmodament instal·lats en el *no paralyzant*, que no patim allò que denunciem, que som estètics, postmoderns i maximalistes, que som crítics perquè som fills seus i que el dia que deixem la trinxera i ens posem a concretar la famosa utopia, llavors en parlarem. Ens diuen aquestes i més coses, algunes d'elles amb part de raó, no ho negaré. Però no s'adonen —o no entenen o, senzillament, no els agrada— que amb el nostre *no* incorporem un *sí* rotund; que per sort o per desgràcia som producte del nostre temps i fem el que podem; que som crítics perquè som fills seus, però també per les seves renúncies; que no tenim ganes de deixar la trinxera —o sí— i que ni cal ni

El poder ni el volem ni, probablement, sabríem què fer-ne

ens plantejem concretar res mentre el pati estigui com està. Que, amb més o menys voluntat, hem après dels errors de les generacions anteriors i que de ben segur en farem d'altres... però no aquells, o almenys això és el que ens pensem. No s'adonen que hem llegit *La cultura anarquista a Catalunya* (Edicions de 1984, 2006) de Ferran Aisa i que tenim clar que cal sembrar per recollir, que tot canvi i transformació, per petit que sigui, ve precedit per un esforç lliure i tenaç de construcció d'alternatives i que el poder —tal com l'entenen ells— ni el volem ni, probablement, sabríem què fer-ne. I que estem d'aniversari, que dos anys són dos anys i que, veient l'evolució de la DIRECTA, amb gent nova, capaç i desacomplexada, molts més que en vindran. I que com es recordava gràficament a l'especial del primer aniversari, estirarem les orelles sempre que faci falta i no ens deixarem convèncer fàcilment.

QUÈ DIBUXXA

